

Liko School

THE

30.04.2025

ART HOUSE

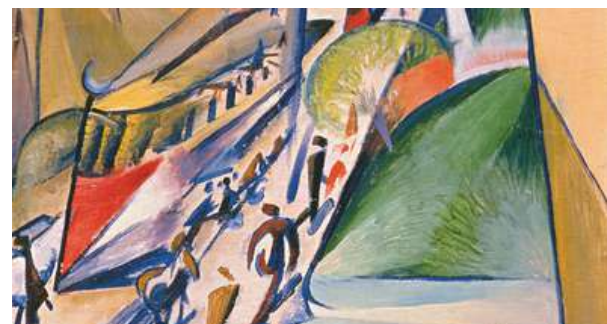
IN THIS ISSUE

Куди йти та що робити: травень у Києві.....06

В епіцентрі бурі: модернізм в Україні 1900–1930.....09

Що таке авангардизм і який він в українському мистецтві?...11

Цитати мертвого міста.....16

Геній з дитячим стільчиком.....18

IN THIS ISSUE

Чому люди слухають ту чи іншу музику?.....23

Met Gala 2025: що таке стиль денді?.....25

Тети: програма злодіїв чи геніїв маркетингу?.....30

Мастхеви в світі художньої літератури.....33

ПОЗНАЙОМИМОСЬ З КОМАНДОЮ РЕДАКЦІЇ!

Цього місяця до команди журналу долучилися два нових учасники та поділились своїми зірковими статтями!

Привіт! Я Саша, учениця 10-С класу і правда не можу уявити своє життя без мистецтва. Вивчення образотворчого та музичного мистецтва, літератури, біографій видатних постатей, кіномистецтва та культурних феноменів крізь століття завжди цікавило мене. І саме ця безмежна любов до мистецтва привела мене сюди - написання статей є можливістю поділитися роздумами та розказати історії і факти, що колись вразили саме мене!

Вітання!

Я Хубян Георгій — викладач, автор матеріалу, присвяченого модернізму в Україні. Стаття базується на особистих враженнях та спостереженнях, здобутих під час відвідання виставки у Національному художньому музеї разом з учнями.

Дорогі читачі!

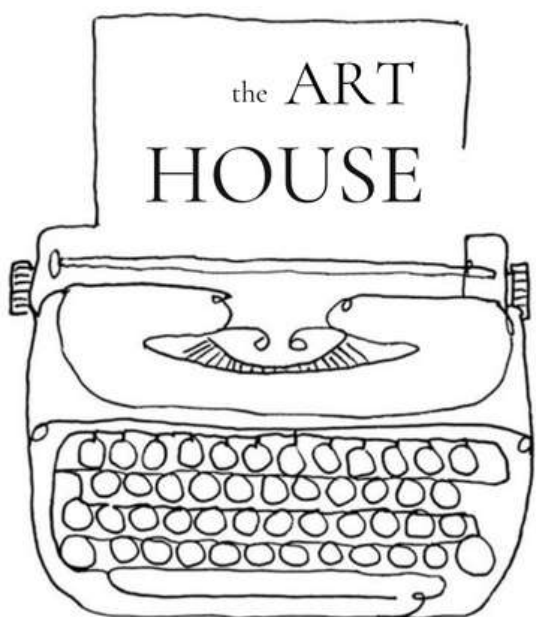
Рада поділитись з вами вже другим випуском журналу учнів Ліко-школи, який, як на мене, безумовно перевершив свого попередника! Але це, звісно, ви маєте перевірити самостійно! Цього місяця у нашій команді з'явилися зміни - додалися нові редактори, з якими ви могли познайомитись на минулих сторінках. Їх статті буде не важко виділити із всіх інших, просто шукайте маленькі зірочки вгорі. Також гордо анонсуємо новий формат, а саме "зіркових гостей" в "the Art House". Щомісяця, починаючи вже зараз, ви знаходитимете статті не лише від учнів Ліко-школи, а й від відомих вам зі шкільних уроків вчителів, які були запрошені поділитись власними роздумами на захоплюючі теми!

Перегорнувши цю сторінку, ви поринете у світ українського та світового авангардного мистецтва та почуєте про геніїв, що своїми працями змінили світ та назавжди закарбувались в історії, надихнетесь майбутніми культурними заходами, які можливо самостійно відвідаєте або слідкуватимете за подією онлайн, дізнаєтесь про музику, моду, шопінг з тих боків, які до цього могли і не викликати запитань, і навіть зустрінете нашу першу постійну рубрику!

Щиро сподіваюсь, що ми ще раз зможемо заінтригувати вас та реалізувати всі очікування, тож запрошую кожного самостійно перевірити, що наша команда редакторів готова запропонувати у квітневому випуску учнівського журналу "the Art House"!

Приємного читання!

Катерина Наріжна - головна редакторка

Куди йти та що робити: травень у Києві

Чим наповнити наступний місяць, щоб зробити його незабутнім?

Катерина Наріжна 10-С

Ще кілька днів і ми всі перегорнемо календарі цього разу привітавши теплий травень – час, коли підходять до кінця шкільні тижні і вже відчувається подих солоного літнього повітря. Для мене, це 31 день, жоден з яких не хочеться проводити всередині, а навпаки – насолоджуватись цвітінням та періодом, поки спека ще не прийшла до Києва.

Вже вдруге запрошую наситити буденність яскравими враженнями та подіями, що відбудуться протягом наступного місяця та зробити саме цей травень особливим.

Почну з івенту, на який я з нетерпінням чекала вже аж з грудня – **Кураж!** Це київська культурно-соціальна подія, що працює понад 10 років та збирає навколо себе тисячі гостей з всієї країни. Тут протягом двох вихідних поєднуються барахолка з вінтажем, простір українських брендів, благодійна мета, артисти і перформанси, вишуканий фудкорт та ще безліч можливостей цікаво провести час. Я готова назвати себе відданим фанатом «Кураж базару», бо вже п'ять разів відвідувала цей захід, але в травні буде щось новеньке – Кураж переїжджає на нову локацію, до павільйонів ВДНГ.

Відкриття сезону 2025 року буде 10-11 травня, а в соціальних мережах заходу постійно публікується нова інформація про запрошених гостей, музичний лайн-ап, список брендів, що представлятимуть свою продукцію. Тема події – coming home party, або ж вечірка з нагоди повернення додому! З власних спогадів скажу, що минулі рази Куражі були різдвяні, джазові, гараж сейли, себто з потужною барахолкою та просто літні. Для мене, це постійно найбільш очікувані вихідні, бо на Куражі місце собі знайти зможуть абсолютно всі – але найбільше я розглядаю це як можливість побачити людей, насолодитись компанією близьких та просто приємно провести час з благою метою. Неймовірно наполягаю на тому, щоб ви не полінувались придбати квитки з соціальних мереж заходу та відчули на власному досвіді те, що я називаю найкращою «вечіркою» Києва!

Інша подія, яку я стабільно не пропускаю вже другий рік поспіль – **Книжковий Арсенал!** Що сказати, це рай для любителів літератури! Мистецький Арсенал, офіційний організатор заходу, в честь ХІІІ щорічного Книжкового Арсеналу зібрали аж 112

видавництв із високоякісними зразками української і світової літератури та новими книжками, що вийдуть друком спеціально до фестивалю. «Все між нами – Переклад» – ось як звучить фокус-тема майбутнього івенту, що проходитиме з 29 травня до 1 червня в павільйонах Мистецького Арсеналу. Паралельно з безпосередньо продажем книг, на семи сценах фестивалю відбудуться лекції, дискусії, публічні інтерв'ю, та поетичні читання. Видавництва, що братимуть участь у проекті пропонують свою концепцію в одному з шести напрямків: «Артикнига», «Художня література», «Нон-фікшн», «Дитяча література», «Мальюписи» та «Книги іноземними мовами». Відвідавши цю подію вже вдвічі, можу точно заявити, що будь-хто легко знайде книгу на свій смак, бо кількість стендів, наповнених літературою, просто вражає – це цілі павільйони повноцінно сфокусовані лише на книгах. Повне різноманіття жанрів, тем, вікових категорій та сюжетів не лишить нікого з відвідувачів без книги!

Я сподіваюсь, що всі знають що відзначається в останню неділю травня? День нашого коханого міста Києва! Цього року **25 травня** всі кияни

Куди йти та що робити: травень у Києві

вдягнуть свої вишиванки та підвіски з каштанами і вийдуть на вулиці міста, щоб відсвяткувати його особливий день. Минулого року дуже багато брендів пропонували особливі заходи в честь цього свята, що аж очі розбігались, але саме в 2025 хочу звернути вашу увагу на щось унікальне. Окрім як відвідати всі найгарніші історичні пам'ятки столиці та пройтися одним з безлічі пішохідних маршрутів, пропоную культурно відпочити, прослухавши лекцію від **proect26.28 «Київ, що п'є шампанське: історія гедонізму великого міста»**.

27 травня лектор та викладач історії Ігор Кошіль розповість про те, як мешканці столиці насолоджувались життям, уникаючи страждань. Від себе додам, що вже була на лекції від цього історика та справді приємно вражена його стилем викладання – ні краплі не нудьгувала та отримала лише задоволення в додаток до корисної, справді цікавої інформації.

Тож, захоплюючою ідеєю буде дізнатись про Київ трохи більше, ставши слухачем лекції до дня Києва 27 травня, хто знає які секрети та інтриги в собі тримає історія нашої столиці?

Також, завдяки цій статті, сподіваюсь, що й сама потраплю на подію, організовану наступною локацією - **«Sunset Terrace»**. Починаючи з кінця квітня, відкрився сезон вечорів на великій панорамній терасі Sunset Terrace, з якої відкривається захоплюючий краєвид на столицю. Але чим же це місце настільки привабливе?

Щодня, відвідувачі запрошені насолодитися не лише авторськими напоями та широким меню, а й концертами живої музики та переглядами фільмів в літньому кінотеатрі. Цей лаундж-бар розташований на вершині схилу, де сидячи на м'яких крісло-мішках можна відпочити під час виступів запрошених музикантів і трансляції відібраних кінострічок.

Актуальний розклад публікують щотижня в соціальних мережах – шукайте їх по назві «Sunset Terrace». Але для прикладу, поділюсь запланованими подіями на найближчі дні та найцікавішими, що вже відбулися: показ фільмів «Їж, молися, кохай», «Інтерстеллар», «Сутінки», поєднання живої фортепіанної і скрипкової музики з культовою стрічкою «Містер та місіс Сміт», вечір джазу, музичний триб'ют Rolling Stones та Елвісу Преслі і взагалі різна програма кожного вечора! Дні стають довгими та світлішими, а вихідні все частіше хочеться проводити не вдома, тож це поштовх до того, щоб запрошувати найближчих на такий доволі неформальний захід, де можна поєднати формат пікніку, смачну вечерю та культурну насолоду!

А на останок, наступного місяця не забудьте привітати наших талановитих редакторок з їх особливими днями! 20 травня Аліса Чайка зустрічатиме свій 16 рік, а згодом за нею, 30 травня – Анна Короленко! Отже, від команди журналу «the Art House», по секрету нагадуємо про й такі важливі дати!

Щиро сподіваюсь, що побачу когось з вас на цих подіях, бо вже сама неймовірно хочу на них потрапити! Бажаю всім тихого, якщо ж лише це не гучні концерти на Куражі, теплого та незабутнього травня!

«В епіцентрі бурі: модернізм в Україні 1900–1930» -
виставка як поле художніх зіткнень і відкриттів

Монтаж виставки «В епіцентрі бурі: модернізм в Україні 1900 – 1930-х», на передньому плані
робота Василя Седляра "Портрет Оксани Павленко", 1926-1927

«В епіцентрі бурі: модернізм в Україні 1900–1930» - виставка як поле художніх зіткнень і відкриттів

Хубян Георгій

Виставка «В епіцентрі бурі» постає як багатовимірний візуальний оповідь про естетичні й світоглядні зрушення доби модернізму. Розгорнута в просторі Національного художнього музею України, ця експозиція стала справжньою подією для культурного середовища столиці, а для нашої школи — ще й особистим досвідом осмислення, споглядання й захоплення. Учні Ліко-Школи мали змогу побачити унікальні твори наживо, вчитись читати мистецтво як документ і як жест, ставити запитання і вести внутрішній діалог з епохою, що не втратила актуальності.

Ця виставка не пропонує простих відповідей - вона запрошує до співприсутності в часі, коли художник був не лише творцем, а й дослідником, критиком, пророком. Український модернізм - явище не однорідне. Він розгортається як динамічна мозаїка напрямів і експериментів, які не просто віддзеркалюють європейські тенденції, а й формують оригінальне мислення про образ, простір і сучасність.

У залах музею перед нами постають символізм, кубофутуризм, супрематизм, конструктивізм, експресіонізм, декоративізм - не як етапи розвитку, а як паралельні лінії пошуку.

Художники на кшталт Олександри Екстер, Олександра Богомазова, Василя Єрмілова, Анатолія Петрицького та інших не просто творили у відповідності до канонів тогочасної Європи — вони їх трансформували, відкривали нові пластичні мови, що черпали силу як із радикального модернізму, так і з локального досвіду.

Учні нашої школи, які відвідали виставку, з великою зацікавленістю сприйняли цей візуальний матеріал. Особливо цінною стала можливість побачити оригінали творів, які раніше можна було зустріти лише у підручниках або фрагментарно в інтернеті. Важливо також, що виставка супроводжується сучасним кураторським коментарем - з чіткими акцентами на контексті, тлумаченнях і прихованих смислах.

Після перегляду експозиції ми мали змістовне обговорення: які форми нас вразили найбільше? Як відчувається естетика індустріалізації, утопії, страху й надії в кожному з напрямів? Як художник 1920-х років дивився на світ - і що з того погляду зберігає силу сьогодні?

Мистецтво початку ХХ століття - це не просто красиво оформлені ідеї, це напруга часу, візуалізована за допомогою кольору, ритму, матеріалу. І сьогодні, коли ми переживаємо нову хвилю історичних випробувань, модернізм знову говорить із нами напрочуд актуальною мовою: мовою пошуку істини у хаосі.

Михайло Бойчук "Молочниця", 1922-23
(колекція Національного художнього музею України)

Хоч виставка у Національному художньому музеї вже завершилась, її значення відлунує й далі — як подія, що повернула увагу до забутих імен та сміливих мистецьких пошуків. У її творах - вільна думка, естетична відвага та глибоке прагнення осмислити світ, які залишаються важливими для розуміння нашої культурної спадщини.

Що таке авангардизм і який він в українському мистецтві?

Аліса Чайка 10-С

Я певна, що ви чули про таких відомих українських митців як Олександр Богомазов та Казимир Малевич та могли побачити ці імена в попередній статті та чи знали ви, яскравими прикладами якого напрямку у мистецтві вони є? Вони та багато інших художників, таких як Василь Єрмилов, Олександр Архипенко належать до течії *авангардизму*. Український авангард – мистецька течія 1910-1930 років, що синтезує європейський модернізм і традиції українського народного мистецтва. Поняття «український авангард» вперше введено у вжиток французьким мистецтвознавцем Андреем Наковим для виставки «Tatlin's dream», що відбулася у Лондоні 1973 року. Тоді вперше Захід побачив полотна нікому ще невідомих українських авангардистів світового рівня Василя Єрмилова і Олександра Богомазова.

Ця подія нагадала про вже відомих майстрів, які за походженням, вихованням, самосвідомістю і національними традиціями пов'язані з Києвом, Харковом, Львовом, Одесою, а саме - засновник супрематизму киянин Казимир Малевич, професор Київського художнього інституту, засновниця української школи конструктивістської сценографії Олександра Екстер, чи, зрештою, світовий феномен Олександра Архипенка, що надихався магією трипільської культури, архаїкою половецьких баб, мозаїками Софії Київської і народною керамікою. Перший абстрактний твір з'явився саме в Україні — малюнок Василя Кандинського на обкладинці мистецького каталогу «Салон Іздебського 2» у 1910-му році.

Перша міжнародна виставка авангарду також вперше відбулася в Україні – в Одесі та Києві.

За 20 років існування українського авангарду сформувалися течії кубофутуризму, конструктивізму, панфутуризму, спектралізму. Художній авангард отримав розгалужену структуру і набув справді державного значення.

Як стверджував видатний український вчений Вернадський, "Авангард — це занурення у глибокий духовний досвід, де людина відчувається згустком космічної енергії, а не маленькою стражденою істотою".

**Оммаж – робота-наслідування іншому художнику*

**Супрематизм – напрямок авангардизму, якому притаманна безпредметність та абстрактний геометризм.*

І до цього вселенського духовно-мистецького стрибка початку ХХ ст. великою мірою доклали свою силу саме українці, водночас не розгубивши своїх "родових" прикмет – український авангард просто вібрує сакральністю давньоруської ікони та вітальною силою нашого народного мистецтва.

А зараз я б хотіла представити вам найвідоміших митців жанру авангард, які змінили українське мистецтво раз і назавжди!

Ви неодмінно чули про видатний «Чорний квадрат» і його створив видатний Казимир Малевич, тож який сенс він вкладав у свої роботи та чим він вирізняється серед інших?

Уродженець Києва. У дитинстві багато часу проводив в селах на Поділлі, Харківщині, Чернігівщині, де близько знайомився з культурою українського села. Малювати навчався у Миколи Пимоненка - в Київській мистецькій школі. Дуже шанував свого першого вчителя – кілька творів пізнього періоду Малевича були оммажем* Пимоненку. Вже будучи патріархом супрематизму*, створював абстрактні композиції для вишивок мистецької артлі села Вербівка. У 1927 -1930 роках викладав у Київському художньому інституті, писав статті до харківського часопису «Нова генерація». Підготував персональну виставку в Києві 1930 р.

У автобіографії називав себе українцем. Листи часто писав українським суржилом, з російською і польською. Низка його живописних і графічних творів осмислює трагічні теми голоду в українському селі, їх колористична специфіка пояснюється впливом українського селянського побуту.

Тож чим такий особливий цей митець та який сенс він закладав, створюючи «Чорний квадрат»?

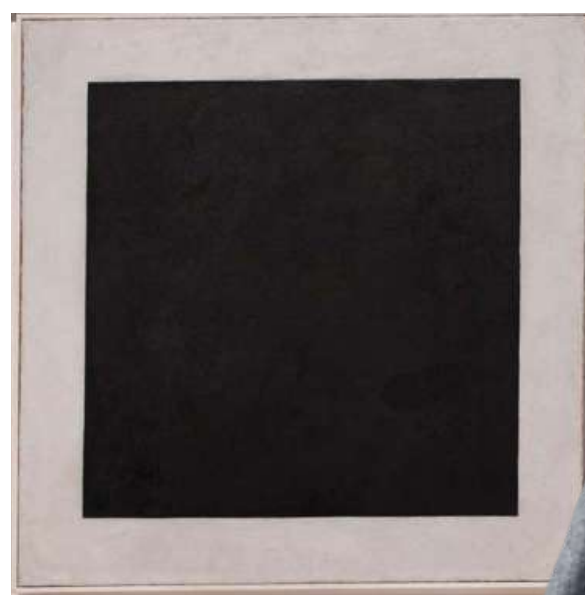
На момент створення картини кубізм досяг свого апогею, набрид усім художникам, і почали з'являтися нові художні напрями. Одним з таких напрямків став супрематизм Малевича і «Чорний супрематичний квадрат» як його яскраве втілення. Термін «супрематизм» походить від латинського *suprem*, що означає «домінування, перевага кольору над усіма іншими властивостями живопису».

Супрематичні картини - це безпредметні живописи, акт «чистої творчості». Подейкують, що Пікассо охолов до кубізму після того, як побачив «Квадрат» Малевича.

Таємний сенс, вкладений в «Чорний квадрат», можна сформулювати так: світ, що оточує нас, тільки на перший, поверхневий, погляд виглядає плоским і чорно-білим. Якщо людина буде сприймати світ об'ємно і в усьому різноквітті, її життя кардинально зміниться. Мільйони людей, яких, за їхніми словами, інстинктивно притягувало до цієї картини, підсвідомо відчували об'ємність і різнобарвність «Чорного квадрата».

«Жниварка», 1929

«Чорний квадрат», 1915

“Міст. Севр”, 1912

“Три жіночі постаті”, 1910

Наступна мисткиня, про яку я б хотіла зазначити - це Олександра Екстер. Її ім'я наприкінці 20 століття увійшло до списку так званих "амазонок авангарду". Це було констатацією повної самодостатності як в соціальному, так і творчому контекстах. За більш як 20 років діяльності до еміграції у Францію мисткиня стала культовою фігурою на тлі українського авангарду. Після закінчення у 1908 році Київського художнього училища, вона рішуче відмовляється від академічної манери під впливом П. Пікассо, Ж. Брака, У. Боччоні, з якими була знайома особисто. Разом з О. Богомазовим її вважають творцем українського кубофутуризму.

Але справжньою революціонеркою Олександра Екстер вважається у сценографії. Вона сміливо долає канони, формулює нову концепцію сценічних декорацій, конструює запаморочливі ескізи костюмів до балетів Б. Ніжинської і постановок О. Таїрова. Окрім того вона бере активну участь у діяльності Київського кустарного товариства, разом з подругою Н. Давидовою очолює роботу селянської артільі в селі Вербівка. У 1918 році вона створює в Києві художню студію, через яку пройшли десятки видатних художників-авангардистів. На цій сторінці я б хотіла продемонструвати дві її роботи, які я могла спостерігати на виставці робіт модерністських художників.

Наступний митець, про якого я б хотіла розповісти – це Олександр Богомазов. Французький мистецтвознавець А. Наков писав про Олександра Богомазова: "Велич мистецтва Богомазова - це велич найвищої майстерності. Унікальна в певному розумінні творчість Богомазова гідна того, аби посісти одне з перших місць в історії футуризму". Ці слова сказано про художника, який не мав навіть повної середньої художньої освіти, але завдяки унікальному таланту і працездатності піднявся до рівня найвидатніших представників європейського авангарду. З 1908 року Богомазов робить рішучий крок у бік авангардного мистецтва: він експонує свої роботи, разом з Екстер і Бурлюком на виставці "Ланка" у Києві. Його вибір був остаточним і з цього часу він стає одним з лідерів українського авангарду.

"Пиларі", 1927

"Трамвай", 1914

У 1914 році Богомазов закінчив свою головну теоретичну працю "Живопис і елементи", де він дебютує як оригінальний мислитель. Загальні положення своєї теорії Богомазов ілюструє на прикладі формування національного мистецтва, зокрема українського. У 1918 році, на першому всеукраїнському з'їзді художників, Богомазов виступив з доповіддю "Основні завдання розвитку мистецтва живопису в Україні". Протягом всього творчого шляху Богомазов не припиняв викладацьку діяльність, спочатку в художніх школах, а з 1922 року в Київському художньому інституті.

Ще один відомий український художник жанру авангард – Михайло Бойчук. Творчість цього митця займає особливе місце в мистецтві українського авангарду 1930-х років. Звертаючись до художніх прийомів монументального живопису раннього Ренесансу і Візантії, він вписує їх у контекст формалістичних експериментів модернізму і створює оригінальну школу українського монументалізму. Бойчук був прихильником колективної творчості в мистецтві і зрештою навколо нього групуються талановиті художники, з якими він працює за принципами ренесансної боттеги. Причому вирішальну роль тут відіграло не те, що вони були його учнями по академічній майстерні, а потужна енергетика майстра, його переконаність і чітка художня концепція. Михайло Бойчук отримав європейську освіту, опановуючи малярство у Відні, Кракові, Мюнхені, Парижі. Його творчість просякнута прагненням відродити мистецьку традицію на основі візантійського фрескового живопису та традиціях Давньої Русі. Він ілюстрував книги, провадив реставраційні роботи у Львові, в усипальниці родини Розумовських і давнього іконостасу в їхній церкві у Лемешах (на Чернігівщині), відновлював фрески Софійського собору в Києві та Успенського в Чернігові, створював нові фрескові ансамблі.

Працював над художнім оформленням вистав Леся Курбаса. Разом з учнями здійснив розписи Луцьких казарм у Києві. Бойчуку було чужим радянське пролеткультівське малярство — тобто офіційне, ідеологічно спрямоване малярство, яке пропагувалося в Київському художньому інституті (нині Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури) де він викладав протягом 1920-х років. Твори, яким митець намагався надати созвучного історичній епосі змісту, говорили національною формою. Вони були самобутніми, тож їхній автор був небезпечним для влади. Своїх послідовників Михайло Бойчук переконував: «Не бійтеся втратити свою індивідуальність. Хто краще працює, до того приглядайтесь. Не треба боятись запозичувати у іншого, треба намагатися зробити краще. Індивідуальність сама виявиться, коли майстер визріє». Зараз у Києві функціонує Київська державна академія декоративно-прикладного мистецтва і дизайну, яка названа саме на честь Михайла Бойчука.

“Шевченківське свято”, 1920

“Пророк Ілля”, 1913

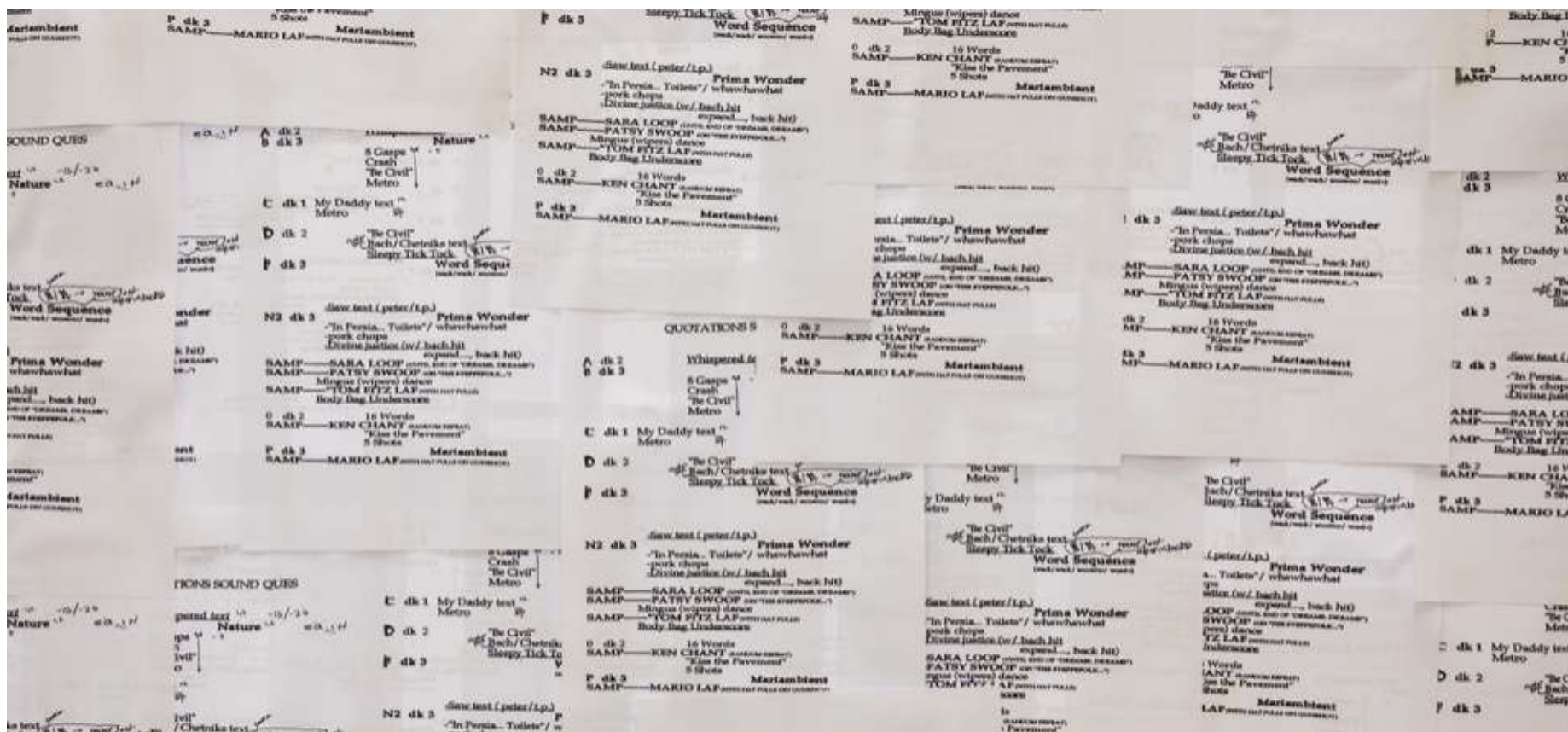
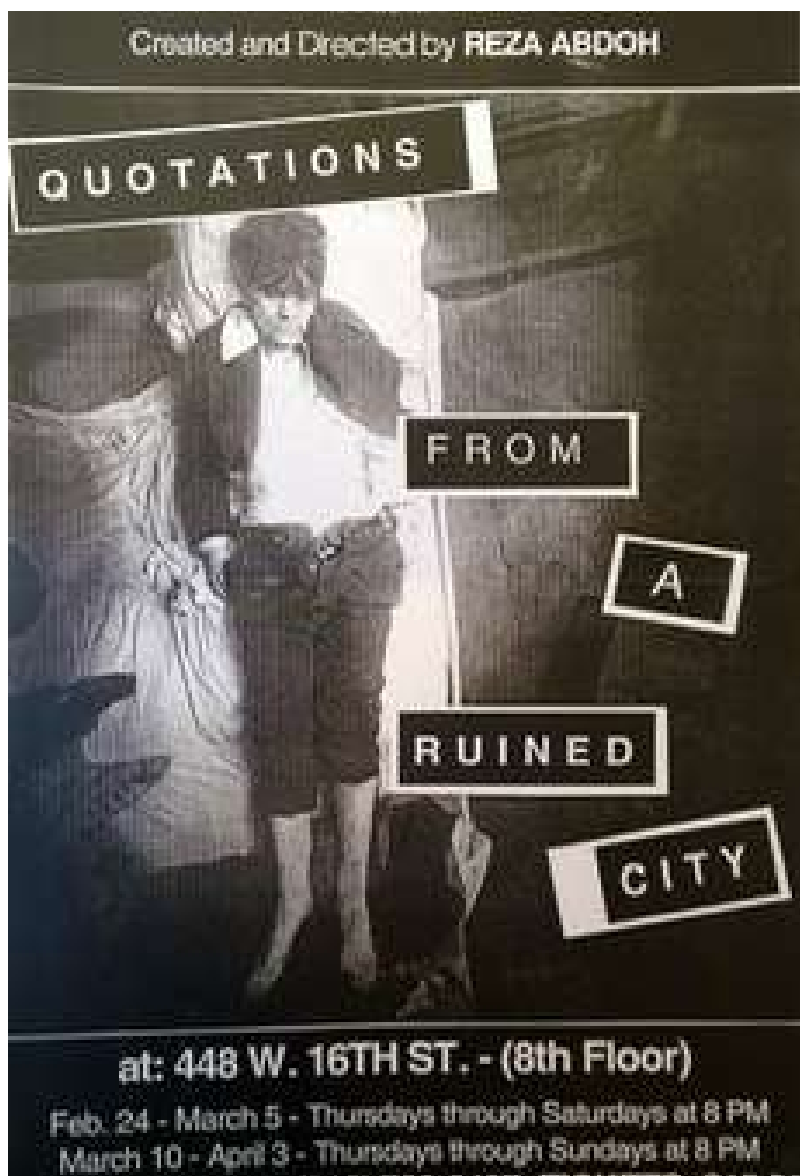
Цитати мертвого міста

Михаїл Гриценко 9-А

Дисклеймер:

Постановка «Цитати мертвого міста» містить візуальні та текстові елементи, що можуть бути емоційно важкими для сприйняття. У виставі підіймаються теми насильства, хвороби, втрати та травми. Рекомендовано до перегляду підготовленому глядачу з розумінням контексту експериментального театру.

Усю інформацію було взято офіційного сайту автора Reza Abdoh та з інших джерел

Цитати мертвого міста

Гротескні діалоги, що змінюються хаотичним вихором, а в кінці два чоловіки вступають в статевий акт. Це короткий опис вистави Реза Абдох «Цитати мертвого міста».

Реза Абдох - американський театральний авангадист режисер іранського походження, відомий своїм радикальним, експериментальним підходом до театру. Він народився у 1963 році в Ірані, але після Ісламської революції 1979 року емігрував до США. Абдох працював переважно в Лос-Анджелесі та Нью-Йорку, де здобув славу за свої візуально яскраві, жорстко-політичні вистави, які часто торкалися тем сексуальності, насильства, репресій та ідентичності.

Абдох часто використовував відеоінсталяції, уривки з поп-культури, жорстку фізичність і шокуючі образи. Його стиль іноді описують як «театральний тероризм». У 1991 році він створив театральну трупу Dag a Luz, яка стала його головною платформою для постановок, зокрема таких знакових, як The Hip-Hop Waltz of Eurydice (1990) та Quotations From a Ruined City (1994). Абдох помер у 1995 році у віці лише 32 років від СНІДу, але встиг залишити потужний слід у театральному світі.

«Цитати мертвого міста» - це одна з останніх і найвідоміших постановок Абдох, створена в час, коли він уже тяжко хворів на СНІД. Вистава є колажем політичних, особистих і культурних тем - справжній театральний вибух, який поєднує текст, рух, відео та музику в агресивному, часто тривожному ритмі. Він створює постдраматичну зону бойових дій, де слова, тіла й образи розлітаються на шматки. Це тривожний монолог цивілізації, що втратила здатність відчувати біль, і водночас особиста сповідь митця, який перебуває між життям і смертю.

Абдох кидає глядача в саме серце метафоричної катастрофи - сцена перетворюється на пульсуючий простір руїни, де історичні фрагменти, політичні алузії й приватні травми переплітаються в болючий театр свідомості.

Актори - не герої, а живі носії розпаду, світлі примари минулого, які час від часу вириваються з мороку, лише щоб розчинитися у ще густішій темряві. Їхня фізика - нервова, дика, тваринна, а голоси - пошматовані, бунтівні, надривні.

Візуально вистава нагадує розірвану кіноплівку: кадри мигтять, світанки й вибухи зливаються в єдиний жахливо-красивий ритм руйнації. Відеоінсталяції, дим, металевий звук, оголене світло — все це створює атаку на чуття, що не залишає місця для спокою.

У «Цитатах мертвого міста» немає традиційного сюжету, але є внутрішня логіка болю. І саме це - його головна сила. Це не просто історія про війну, смерть чи хворобу - це пам'ять, яка розсипається в пил, що осідає нам у груди. Це вистава, яка не догоджає, не розважає, а потребує мужності, щоб витримати її до кінця.

Геній з дитячим стільчиком

Як Гленн Гульд зламав всі уявлення про класичних музикантів

Олександра Скікевич 10-С

Погодьтеся, що більшість людей, коли чують словосполучення «класичний музикант», одразу уявляють гарно вихованого, елегантно вдягнутого у чорний фрак або сукню та абсолютно спокійного і передбачуваного персонажа. Проте цей образ аж ніяк не співставний із Гленном Гульдом – канадським піаністом, який із своїми далекими від ортодоксальних поглядами на музику увійшов в історію як один з найкращих піаністів ХХ століття.

Єдина дитина у родині Емми та Рассела Гульда, Гленн Херберт Гульд народився 25 вересня 1932 року у Торонто. Музика оточувала хлопця з самого дитинства: його батько грав на скрипці, мати - на фортепіано, а ще просто обожнювала співати. Завдяки такій атмосфері вдома, маленький Гленн навчився читати ноти швидше, ніж розмовляти, а у віці трьох років з'ясувалось, що він має абсолютний слух (здатність ідентифікувати або відтворювати будь-який звук без посереднього настроювання). Мати Гульда пізніше розповідала, що в дитинстві він майже не плакав – лише наспівував нікому незнайомі мелодії та постійно відбивав

пальцями ритми, відомі лише йому. У чотири роки Гленн почав вчитися грі на фортепіано разом з матір'ю, яка прищепила синові звичку тихо наспівувати собі мелодію під час гри для кращого запам'ятовування матеріалу. Ця звичка залишиться у майбутньої ікони класичної музики на все життя та згодом принесе йому чимало проблем у процесі звукозапису. Увесь вільний час Гленн присвячував фортепіано. В одному з інтерв'ю він зазначив, що «це не інструмент, який я не дуже люблю як такий... але я грав на ньому все своє життя, і це найкращий засіб, який у мене є, щоб висловити свої ідеї».

У віці 10 років Гульд, таланту якого позаздрив би навіть Моцарт, почав відвідувати уроки в Музичній Консерваторії Торонто. Саме там він зустрів людину, яка абсолютно змінила уявлення хлопчика про те, як можна грати на такому вже звичному для нього фортепіано – вчителя та композитора Альберто Герреро. Герреро був прихильником дисципліни, відомої у світі як тепінг: ідея полягала в тому, щоб навчити пальці музикантів грати з мінімумом зусиль і без надмірного підйому, зберігаючи повне розслаблення руки.

“Сценічний образ” Гленна Гульда порівняно з іншими класичними піаністами тих часів.

Геній з дитячим стільчиком

Гленн Гульд та його легендарний стілець

Для більш ефективного досягнення результату Герреро сидів на дуже низькому стільці: таке положення дозволяло йому тягнути клавіші вниз, а не бити по ним зверху, як зазвичай вчать піаністів. Гульд перейняв принцип Герреро, зробивши його своєю фішкою. В 11-річному віці Гленн пошкодив спину, коли плавав в озері біля родинного будинку, і батько сконструював йому спеціальний стілець, що допомагав музиканту залишатися з прямою поставою під час гри. Саме цим стільцем, що був всього 36 см у висоту, музикант користувався до кінця свого життя, брав його усюди та відмовлявся грати концерти без нього.

У 14 років Гульд вдало склав іспити в консерваторії та став справжньою зіркою в Канаді після свого виконання Бетховена разом із Королівським Оркестром Торонто. Цікаво, що з малого віку Гульд відкидав класичні композиції таких романтиків як Шопен, Шуман або Ліст, натомість віддавав перевагу Баху та Бетховену, чиї барокові музичні прийоми були іноді не під силу навіть найдосвідченішим піаністам. Проте відомим Гульд став саме через власні інтерпретації або “музичні колажі” композицій Баха. Ця техніка полягала в тому,

що Гульд “перебудовував” вже існуючий музичний твір – змінював місцями шматки партитури і одночасно грався із темпом, ритмом та тональністю, чим абсолютно змінював першозакладений сенс. Гульд твердо відчував, що немає сенсу перезаписувати багатовікові твори, якщо виконавець не має на них нового погляду. Хоча напочатку академічна спільнота і критикувала Гульда за це, м’яко кажучи, “богохульство”, саме ці інтерпретації знову зробили Баха зірковим музикантом для мільйонів звичайних людей.

Після випуску зі школи в 19 років Гленн мешкає у батьківському будинку та безупинно тренується перед своїм першим європейським туром. Хоча це було його перше в житті турне, Гульд зробив все для того, щоб про нього почули в кожному куточку західного світу: однією з трьох країн, куди зі своїми концертами мав приїхати Гленн, був СРСР. Ця подорож виглядала справжнім нонсенсом і для Канади, і для США, що знаходилися у розпалі Холодної війни з Радянським союзом, проте безумовний талант Гульда затьмарив собою усі можливі політичні конотації його візиту, зробивши з нього світову сенсацію всього у 20 років. Невдовзі після повернення з європейського

Гленн Гульд під час одного з виступів у Радянському Союзі

турне, між його першими концертами в Нью-Йорку, Гульду запропонували контракт з однієї з найвпливовіших студій звукозапису в США - Columbia Records. Його перший та найбільш відомий з усіх записаних альбомів «Bach: The Goldberg Variations (1956)» мав вражаючі продажі як для класичної платівки: за чотири роки після її виходу було продано більше 40.000 екземплярів.

Проте не лише вражаючі музичні здібності приваблювали американську публіку в цьому молодому канадійцеві: Гленн

був широко відомий своїми дивними звичками та несхожою на всіх інших, на межі з бунтарською, поведінкою. Окрім того, що він постійно наспівував собі мелодії під час гри, які до сих пір можна почути під час прослуховування його платівок, та звички під час виступів сидіти на своєму дитячому стільці, Гульд був відомий своєю рисою контролювати абсолютно усі аспекти свого оточення: від кольору сорочок на аудіоінженерах до висоти його фортепіано. Також Гленн був дуже чутливим до холоду та йому було надзвичайно важко грати, якщо в студії звукозапису

було сиро або трошки холодніше, ніж зазвичай. Деякі біографи сміливо називають Гульда справжнім іпохондриком: він ніколи не курив та не вживав алкоголь, невгамовно приймав медичні препарати, хвилюючись за свою спину та через страх артрити перед кожним виступом замовчував руки у кип'ятку та постійно перебував у вовняних рукавицях. Окрім рукавиць він майже завжди носив дуже теплий та неохайний одяг та з'являвся у фракі або білій сорочці лише на концертах. Одного разу його навіть заарештували, помилково прийнявши за безхатька, коли він сидів на лавці в одному з

Геній з дитячим стільчиком

парків Флориди, одягнений у свій стандартний, трохи дивакуватий для такого клімату, костюм. Незважаючи на свій маніакальний страх холоду, Гленн Гульд майже завжди грав концерти без взуття. Він також не міг спокійно знаходитися на світських заходах та за будь-яких обставин намагався втекти звідти якомога швидше. Він не витримував знайомств із новими людьми і скаженів коли його торкалися, та в певний момент обмежив особисті контакти до телефонних розмов і листів. Проте найбільше Гульд ненавидів концерти та тури: хоча це і був основний ресурс заробітку для майже всіх класичних музикантів, Гленн робив усе можливе аби звести кількість виступів до мінімуму. Однією з причин такої нелюбові до живих виступів були, як він колись зазначав, «естетичні переваги студії звукозапису», де він міг контролювати кожен аспект кінцевого музичного продукту. Також канадський піаніст був надчутливим до змін, а пристосування до нових інструментів та людей, чого просто неможливо уникнути під час нескінчених турів, давалося йому складніше, ніж будь-що інше. Через своє небажання виступати Гульд був відомим тим, що скасовував виступи в останню хвилину, посиляючись на свою хворобливість.

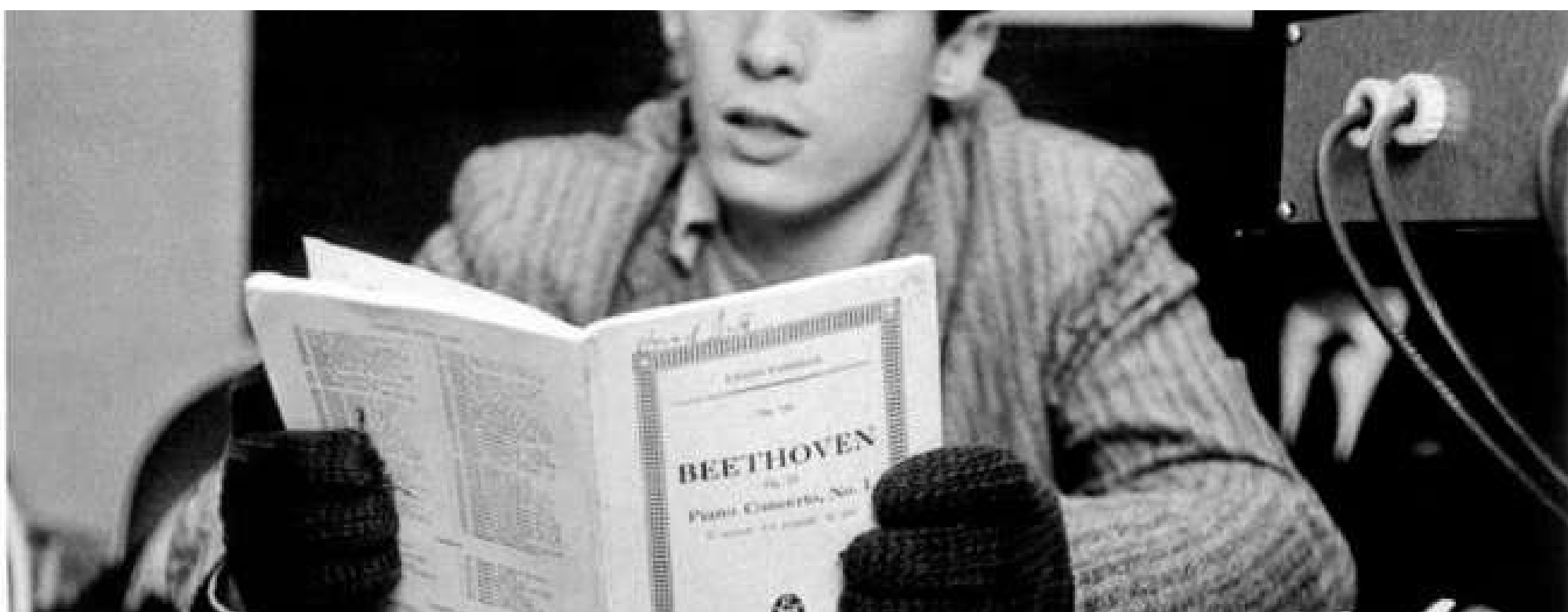
З 1964 року та до кінця свого життя він унікав живих виступів, замість цього зосередившись на діяльності в студії, написанні власної музики та веденні радіотрансляцій.

З моменту смерті легендарного канадського піаніста пройшло майже 45 років, а його постать дотепер викликає суперечливі почуття. Деяким він здається провокатором, який хоче дратувати публіку нетрадиційними інтерпретаціями та дивакуватою поведінкою. Для інших він - тендітна, ляклива людина, що знаходила спокій лише під час гри на фортепіано.

Проте одне залишається незмінним: його особистість безповоротно змінила наше з вами уявлення про те, як повинен виглядати та поводити себе класичний музикант. Приклад Гленна Гульда демонструє: що для того, щоб любити (та грати) академічну музику, не обов'язково носити фрак або говорити усім "сер", "міледі" або "мадам" - потрібно всього лише не боятися бути собою та не обмежувати власні бажання, через вигадані кимось стереотипи або рамки.

Якщо ви хочете дізнатися детальніше про такого блискучого музиканта як Гленн Гульд, запрошую вас ознайомитися із документальною кінострічкою канадських режисерів Пітера Реймонта та Мішель Хозер «Геній Усередині: Внутрішнє життя Гленна Гульда». Він ілюструє життєвий шлях рок-зірки класичної музики та водночас надає цінну інформацію, про внутрішній світ, на мою думку, найунікальнішого музиканта всього XX століття. Особисто для мене, саме ця кінострічка стала поштовхом до написання статті, що, можливо, відкриє для вас раніше невідому постать у світі музики.

Гленн Гульд у своїх відомих вовняних рукавицях

Щоразовий ритуал із замочуванням рук у кип'ятку

Гленн Гульд відпочиває після концерту у вовняних шкарпетках

Чому люди слухають ту чи іншу музику?

Стеценко Анастасія ІО С

Чи задавалися ви таким питанням? Особисто я, так. Мені завжди було цікаво чому одні люди слухають джаз, а інші поп? Чому деяким людям подобається кантрі, а решта його терпіти не можуть? У цій статті я постараюсь відповісти на ці питання на основі мого невеликого дослідження. Я виокремила декілька аспектів при формуванні у людини музичних уподобань, тож поясню їх всі нижче.

Музика у дитинстві

Знайомство з музикою в ранньому віці відіграє ключову роль у формуванні музичних смаків у майбутньому, що можуть зберігатися на все життя (наприклад, прослуховування музики по радіо по дорозі в школу, пісні які включали брат або сестра). Мелодії та стилі, з якими ми стикаємось у дитинстві та юності, часто глибоко закарбовуються в пам'яті та впливають на наші вподобання у дорослому віці. Цей етап особливо важливий, оскільки збігається з періодом активного емоційного та психологічного розвитку, коли людина найбільш чутлива до нових вражень.

Культурний та соціальний вплив

Культурні та соціальні чинники мають значний вплив на формування музичних вподобань людини. З дитинства ми перебуваємо під впливом музичних традицій та смаків, притаманних нашому культурному середовищу, що суттєво впливає на наші власні смаки. Саме культурне оточення часто визначає, яку музику ми слухаємо та які жанри починаємо цінувати. Традиційна музика, місцеві артисти й жанри, властиві певній культурі, є важливою частиною музичної ідентичності, що відображає спільноту та умови, в яких сформувалась особистість.

Соціальне оточення, зокрема коло однолітків, має значний вплив на музичні вподобання людини. У підлітковому та молодому віці багато хто експериментує з різними музичними стилями, прагнучи стати частиною певної соціальної спільноти або висловити власну індивідуальність. Часто вибір музики зумовлений бажанням належати до конкретної групи або, навпаки, вирізнитися з-поміж інших.

Музика, яку слухають друзі, нерідко стає частиною особистого репертуару, сприяючи зміцненню соціальних зв'язків і спільної ідентичності всередині групи.

Емоції та спогади

Емоції лежать в основі того, чому деякі жанри резонує з нами. Музика має таку здатність як викликати у організму величезний спектр емоцій, від радості до смутку, від ностальгії до надії. Іноді, деякі пісні можуть асоціюватися зі спогадами людини, що ще більше підкріплює музичні уподобання. Це пояснює те, чому певні пісні чи жанри залишаються постійними лідерами, незалежно від поточних музичних тенденцій.

Риси особистості

Дослідження яке було проведено в 2003 році в Університеті Херіот-Уотту в Единбурзі показало, що риси особистості також мають тісний зв'язок з музичними уподобаннями. У цьому масштабному опитуванні взяли участь понад 36 тисяч осіб з різних країн світу. Учасники повинні були розставити 104 музичних стилі за ступенем особистої симпатії та пройти тест на визначення типу особистості.

Чому люди слухають ту чи іншу музику?

Результати показали, що музичні вподобання дійсно корелюють з певними рисами характеру. Наприклад, любителі класичної музики часто виявляються скромними та інтровертованими, тоді як прихильники хеві-металу - добрими та розслабленими людьми. Дослідження також виявило, що люди, які слухають хеві-метал та класичну музику, мають схожі риси характеру, попри різницю в жанрах. Це також спростовує стереотипи про агресивність фанатів важкого року, показуючи, що вони можуть бути чутливими та творчими особистостями.

Нейрологічні чинники

Наші музичні вподобання глибоко пов'язані з роботою мозку. Під час прослуховування музики активуються різні його частини: слухова кора (частина мозку, яка обробляє звуки) аналізує ритм і мелодію, а лімбічна система (бере участь у регуляції функцій органів) відповідає за емоції. Система винагороди, зокрема вивільнення дофаміну, викликає задоволення, що впливає на наш вибір музики.

Також, пластичність мозку означає, що вподобання можуть змінюватися з досвідом. Часте прослуховування певних жанрів зміцнює відповідні нейронні зв'язки, роблячи цю музику приємнішою.

Отже...

Підсумовуючи, музичні уподобання людини формуються під впливом багатьох чинників, серед яких важливу роль відіграють ранні етапи знайомства з музикою, культурне та соціальне середовище, емоції та спогади, а також риси особистості та нейрологічні аспекти. Музика здатна викликати сильні емоційні реакції, що робить її невід'ємною частиною нашого життя. Вибір музичних жанрів часто залежить від внутрішніх особливостей особистості та соціальних зв'язків, у яких ми перебуваємо. Таким чином, кожен з нас має унікальні музичні вподобання, які є результатом поєднання безлічі факторів, що змінюються і розвиваються з часом.

Met Gala 2025: що таке стиль денді?

Superfine
TAILORING
BLACK STYLE

Met Gala 2025: що таке стиль денді?

Виставка Метрополітенського музею «Першокласно: пошиття чорного стилю»

Катерина Наріжна 10-С

Багато хто знає Met Gala, як культурний захід, де щороку збираються найпопулярніші зірки світу у вражаючих тематичних костюмах. Самі лише слова «наймодніший вечір року» натякають на масштабність події. Хоча частково ці слова і є правдивими, та це далеко не все. Met Gala – благодійний захід, який щороку збирає кошти та підтримує Інститут костюмів Метрополітенського музею мистецтв у Нью-Йорку, що іноді називають просто «Мет». Звідси і пішла назва «Met Gala» або також «Met Ball» - одна з найпрестижніших модних подій року, офіційно відома як Benefit Costume Institute.

Головою гала-концерту музею з 1995 року є Анна Вінтур, відома як головна редакторка американського журналу «Vogue». Основною метою Met Gala є відсвяткувати відкриття виставки Інституту костюмів, який щороку обирає тему, що задає тон всій події, а запрошені гості повинні вдягнутись відповідно. Іноді тема доволі образна, як епоха та культурний і мистецький рух, або більш вузька, як спадщина історичної постаті.

Потрапити у список гостей гала-концерту неймовірно важко – лише за запрошенням, яке отримують відомі знаменитості, як актори, моделі, музиканти, культурні діячі або достатньо заможні люди, щоб пожертвувати сотні тисяч Метрополітенському музею, що, до речі, все одно не гарантує квиток. Лишитися на події можуть ті, хто має офіційну печатку схвалення Анни Вінтур, яка і займається відбором запрошених, а це приблизно 450 гостей кожного року.

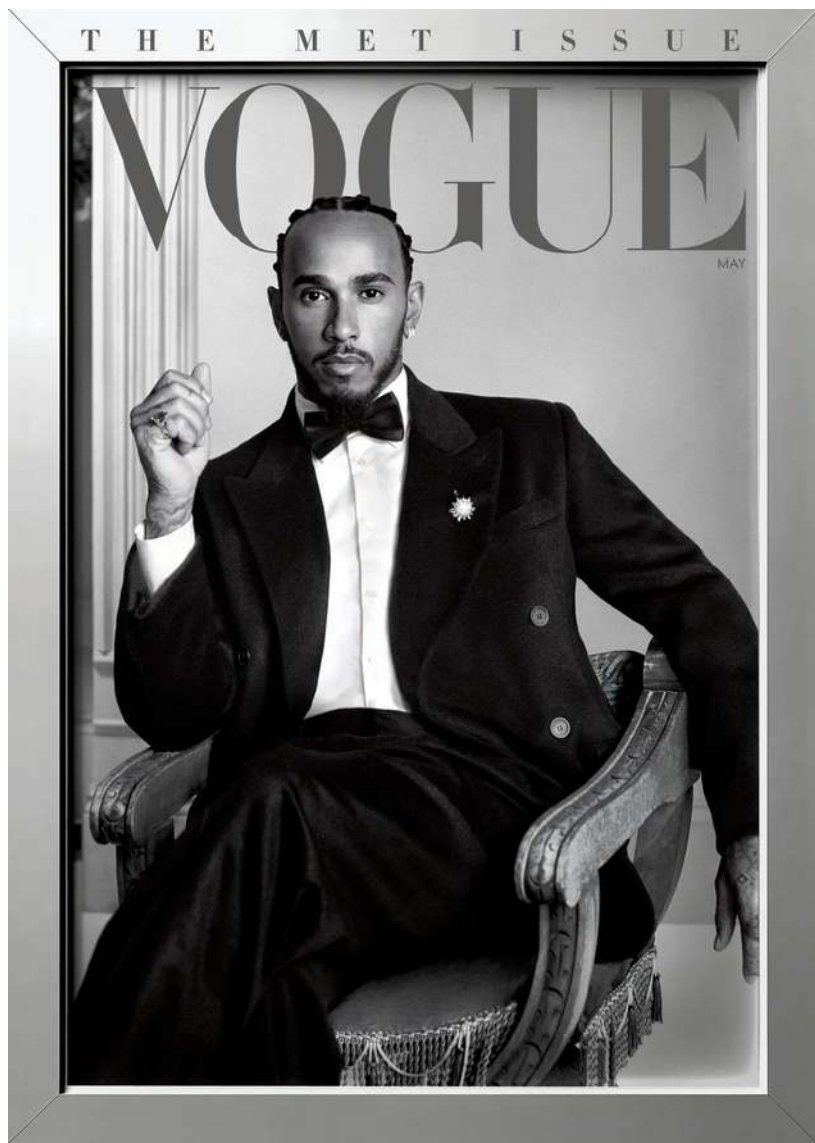
Історія Met Gala починається ще в 1948 році, як збір коштів для Інституту костюмів, який організував виставку суконь від 15 до середини 20 століття. В першу чергу, колекція позиціонувалась як навчальна для підтримки образотворчого мистецтва і ресурсом для професійних дизайнерів. До цього часу, Met Gala лишається основним джерелом фінансування департаменту Інституту костюмів. Наприклад, рекордна сума коштів, яку зібрав гала-вечір – 22 мільйони доларів у 2022, коли тема була «Карл Лагерфельд: Лінія краси».

Починаючи з 1970-х захід став тим, що ми зараз знаємо як Met Ball – надмірно розкішне вбрання, гламурний інтер'єр та ексклюзивність. Коли Діана Вріланд, головна редакторка Vogue, перейняла весь контроль над вечором, він став більш вишуканим і орієнтованим на знаменитостей. Список гостей розширився, включивши найбільших зірок того часу, як Елізабет Тейлор, Елтон Джон, Шер, Енді Воргол, Джеккі Кеннеді Онассіс та інші. Під керівництвом Вріланд, гала-вечір став більше асоціюватися з популярною культурою, перетворившись на подію, що має величезну популярність і висвітлення у пресі.

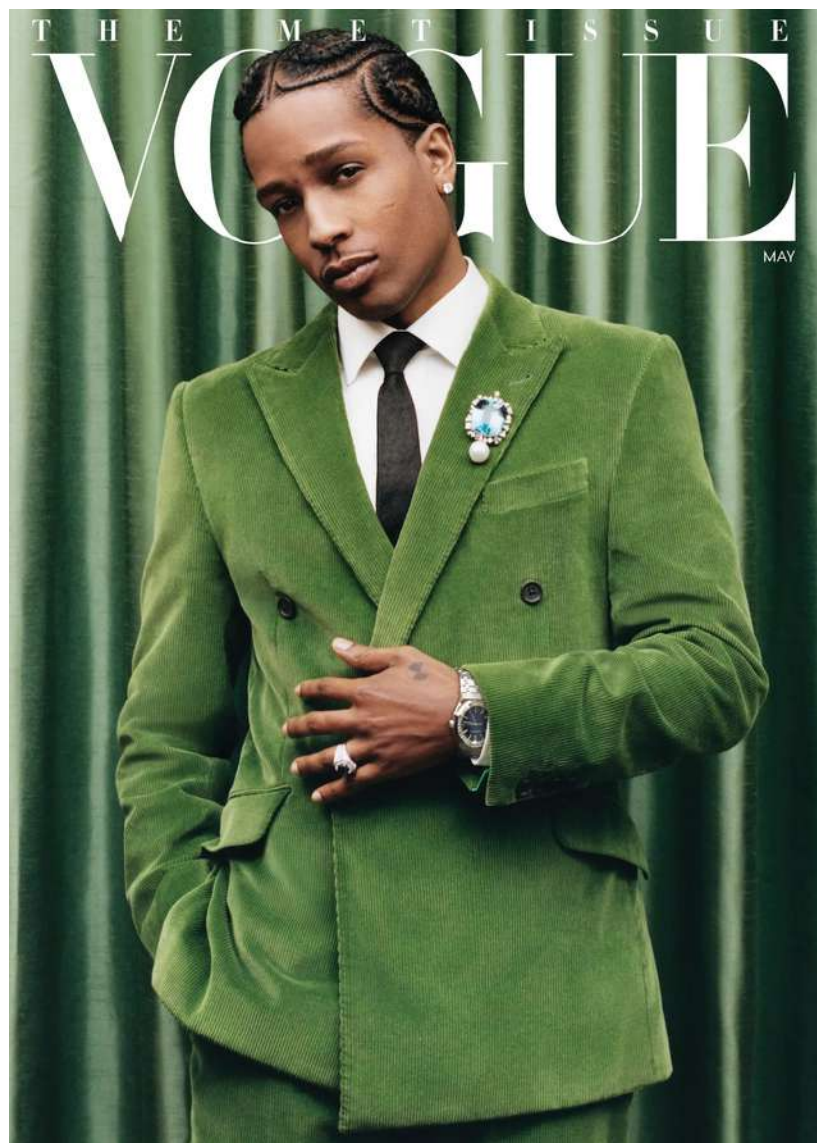
А з приходом Анни Вінтур в 1995 з'явилися нові правила: дата гала-вечору закріпилась за першим понеділком травня, ніяких селфі та соціальних мереж протягом вечору, окрім червоної доріжки, строгі обмеження щодо списку гостей та щорічний відбір чотирьох знаменитостей, які були б ведучими разом з Вінтур. Таким чином, ця вечірка здобула міжнародну популярність та стала «Оскаром Східного узбережжя».

Met Gala 2025: що таке стиль денді?

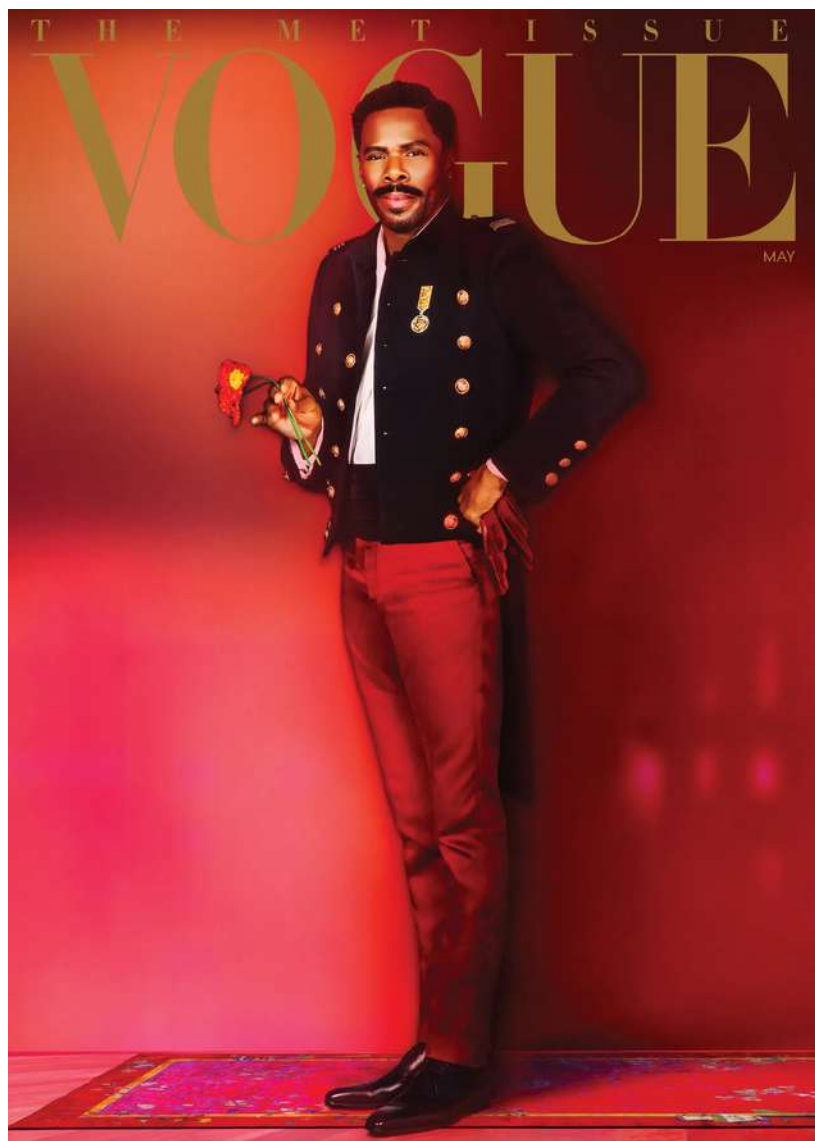
Ведучі цьогорічного Met Gala на обкладинках травневого випуску Vogue

Льюїс Гамільтон

A\$AP Rocky

Колман Домінго

Фаррелл Вільямс

Цього року Met Gala проходить 5 травня, а темою є «Superfine: Tailoring Black Style» - «Першокласно: пошиття чорного стилю». Виставка Метрополітенського музею натхнена книгою Моніки Л. Міллер «Від рабства до моди: Чорний дендизм і стилізація чорної діаспорної ідентичності» та представить культурне та історичне дослідження чоловічого стилю денді. Колекція представить вбрання від появи стилю «денді» в 18 столітті до сьогодення.

Виставка складається з 12 розділів, кожен з яких представляє характеристику, що визначає стиль денді: Власність, Присутність, Відмінність, Маскування, Свобода, Чемпіон, Респектабельність, Жарт, Спадщина, Краса, Крутість і Космополітизм. Ведучими цьогорічного Met Gala стали актор Колман Домінго, автогонщик Льюїс Гамільтон, співаки A\$AP Rocky і Фаррелл Вільямс, а баскетболіст Леброн Джеймс буде почесним головою.

Історично, термін «денді» виник у Європі у 18 столітті – щоб описати чоловіка, що приділяє особливу увагу зовнішньому вигляду, вишуканим манерам, модному одягу. Частіше за все це були ті, хто насолоджувались часом у вищому суспільстві та вели розкішний спосіб життя. Особливостями їх стилю були бриджі до коліна, шовкові краватки, циліндри. Такі постаті, як лорд Джордж Байрон, Оскар Уайльд та Девід Боуї є наглядними представниками стилю «денді».

Met Gala 2025: що таке стиль денді?

Але велика зміна сталась у 20-му столітті, коли модні тенденції нав'язували чорношкірим чоловікам вдягатись в більш аристократичному стилі, щоб від'єднати їх від своєї батьківщини – зробити слуг «дандифікованими». Отже, чорний денді увійшов у західну історію, коли поневолених африканців змушували одягатися екстравагантно, щоб представити своїх власників. Це дало можливість людям асимілювати себе з вищими класами, використовувати вбрання, як спосіб прояву ідентичності, дотепності, нових можливостей. Чорний дендизм поширився по всьому світу коли звільнені раби і їхні нащадки в Парижі, Лондоні та Нью-Йорку, використовували одяг, щоб підкреслити своє почуття свободи, людяності та смаку. Це показує наскільки рушійною силою може бути мода у впливових політичних рухах, це ціле мистецтво самовираження, а для когось навіть механізм визволення. Бути чорним денді – не лише про одяг, а про соціальний статус і саме про його підвищення.

Стиль чорношкірих денді висміювали створюючи расистські стереотипи. Карикатури викривлювали зовнішній вигляд чоловіків

та дендизм був неправильно охарактеризований, як надмірно яскравий, ексцентричний, жіночний. Перебільшені силуети та розкішні тканини чоловічих костюмів були сміливими заявами гордості, що кидали виклик законам та расовому насильству, яке намагалося придушити видимість чорношкірих.

Хоча, зараз стиль денді є синонімом до впевненості та приналежності до трендів. Ключовими аспектами цього модного руху є:

- Бездоганне, першокласне пошиття. Денді часто обирають костюми з ретро-силуетами: подовженими піджаками і жилетами з ідеальною, класичною посадкою.
- Яскраві, насичені кольори та анімалістичні, етнічні принти. Насичені кольори, як бордовий, гірчичний, смарагдовий формують палітру кольорів, що асоціюється з дендизмом. А саме чорний дендизм вирізняється елементами африканської спадщини у виді традиційного одягу.
- Увага до деталей. Використання шкіри, замші, «спортивних» тканин та інших акцентних компонентів – капелюхів, як вінтажних федор, так і більш сучасних кепок, краваток-метеликів, годинників. Знаючи, що дендизм не лише про одяг, важливою є зачіска, часто коси.

Якщо перші дні існування стилю чорного дендизму були пов'язані з виживанням - виживанням у світі, який прагнув стерти або применшити чорношкірих людей, - то наразі це про процвітання. Йшлося про те, щоб взяти цю культурну спадщину і перетворити її на щось творче, інноваційне та глибоко особисте. Від руху за надання людських прав чорношкірим до сьогоднішніх модних подіумів, чорний дендизм адаптувався, набуваючи нових форм, залишаючись при цьому відданим своїм основним цінностям.

За допомогою виставки на тему «Superfine: Tailoring Black Style» Метрополітенський музей святкує майстерність і культуру, які чорний дендизм вніс у високу моду, тим самим нарешті надавши їй визнання, на яке вона заслуговує.

Тож, бути денді – не просто вишукано вдягатись. Це про можливість самовираження, впевненість у собі та відчуття гідності.

Чоловіки випромінюють свою особливу філософію: самоповага, дисципліна, витонченість.

Вже 5 травня ми зможемо побачити як наші улюблені знаменитості бачать стиль денді та інтерпретують його елементи у своєму вбранні. З нетерпінням чекаємо на наймодніший вечір року!

Тету: програма злодіїв чи геніїв маркетингу?

Дешево дорівнює небезпечно?

Анна Короленко ІО-С

Можна з впевненістю сказати, що майже кожен з нас вже чув про таку програму для онлайн-шопінгу, як Тету. Головне, чим відомий цей простір – дуже низькими цінами на товари. Саме вони викликають таку бурю думок, емоцій та недовіри, які породжують купу питань. Хто взагалі міг погодитися виробляти цю продукцію за такі маленькі гроші? Як Тету окупається, якщо взагалі заробляє щось? А хоч про яку якість можна говорити з такими цінами?

На перший погляд, Тету – просто аналог всесвітньо відомого Aliexpress, але з набагато нижчими цінами. Так чому б не випробувати долю та отримати пенал у вигляді балетки за 250 гривень чи сукню на випускний за 500? Для тих, хто любить ловити знижки це все виглядає спокусливо. Тим більше, якщо посилка буде втрачена десь у Шанхаї, що вірогідно для такого шопінг сервісу, ви не втрачаєте катастрофічної суми грошей. Але, навіть для розваг, послуги Тету можуть бути етично некоректними та загрожувати недоторканності ваших особистих даних. Тому в цій статті ми розберемося чи є всі зазначені застереження просто

міфами, поширеними конкурентами, чи справді тривожними дзвіночками.

Shop like a billionaire

Для початку, розглянемо походження Тету для кращого розуміння контексту. Простір Тету був започаткований в липні 2022 року китайською компанією PDD holdings (Pinduoduo). З тих пір стрімко зріс на ринку додатків для онлайн-покупок, обігнавши Amazon за кількістю активних користувачів. Їхньою 'фішкою' є низькі ціни, що вони пояснюють безпосередньою поставкою продуктів від виробника до покупця, скорочуючи витрати на транспорт. За їхньою версією саме це веде до підтримування низької планки цінової політики. Цікаво, що вони не діляться тим, що в них заборгованість у розмірі 954 тисяч доларів США, що спонукає до ненормального зниження витрат, аби зберегти такі низькі ціни. В результаті, Тету вимушені вдаватися до радикальних методів, які ми зараз з вами розфасуємо по поличкам.

Якщо дивитися правді в очі, то зрозуміло, що для Тету економія на транспорті не закінчується.

Адже навіть з такою стратегією їхня цінова політика є критично низькою. Тому існує велика кількість пояснень, які приховуються від публічного ока власниками організації. Наприклад, ні для кого не буде здивуванням, якщо зауважити активне використання примусової робочої сили в межах виробництва продукції для Тету. Але ми настільки звикли до подібної інформації, що це вже перестало бути стоп-фактором при замовленні від подібних сервісів. Тому розглянемо це на глобальному та правовому рівні. Починаючи з того, що велика кількість інтернаціональних компаній офіційно підтвердили використання примусової сили у Тету, закінчуючи самою особою старшого юриста Тету, який сам визнав наявність проблем, пов'язаних із примусовою працею, однак заявив, що компанія напругу не закуповує товари із Сінцзяна, що також є під великим питанням. Адже після розслідування аналітичних компаній було ідентифіковано щонайменше 10 товарів (наприклад, сандалі та сонцезахисні окуляри), які були виготовлені або продавалися компаніями з цього регіону. При цьому походження продукції

Тему: програма злодіїв чи геніїв маркетингу?

Дешево дорівнює небезпечно?

Анна Короленко ІО-С

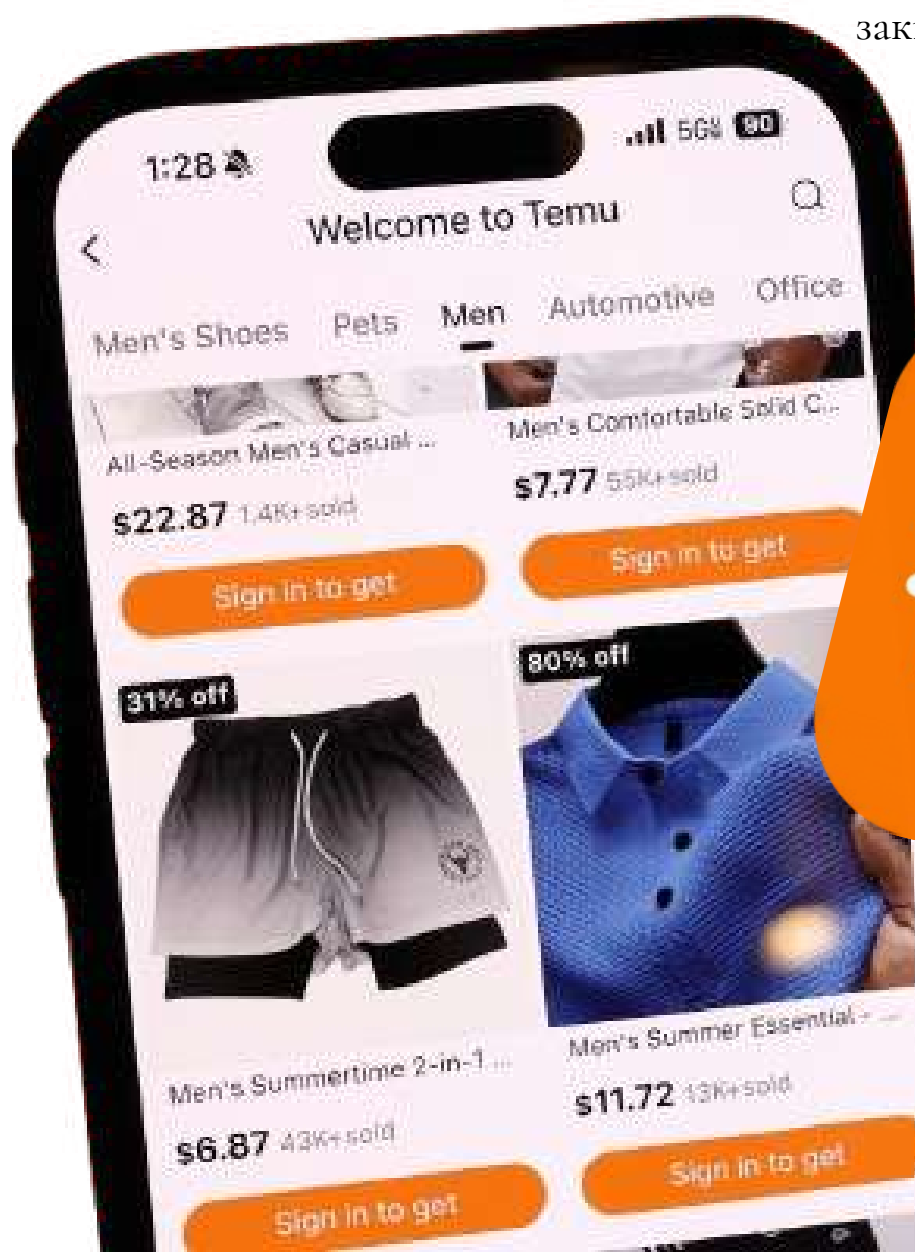
часто навмисно приховується. Сіньцзян, до речі, є Уйгурською автономною територією Китаю, де масово було задокументоване використання експлуатаційної праці. Питання з приводу цього місця є настільки масштабним, що у 2021 році США ухвалили Закон про запобігання примусовій праці уйгурів (UFLPA), який забороняє імпорт товарів із Сіньцзяну, якщо немає чітких доказів, що вони не були виготовлені за допомогою роботи під примусом. Конкретно в Сіньцзяні проблема невільної праці є критично поширена, також є масові затримання уйгурів у так званих "таборах перевиховання", систематичне стеження, утиски релігії, обмеження народжуваності та інші порушення прав людини. Саме тому йдуть великі дебати щодо зв'язку між Тему та цим регіоном.

Якщо б на цьому застереження щодо цієї організації закінчувалися, то цієї статті б не існувало. Продукція, замовлена з Тему, має ще й інші ризики, які впливають на вас як на покупця. Почнемо з наявності токсичних металів у товарах, які у довгостроковій перспективі вбивають користувача такого чуда з сюрпризом. Розслідування

журналістів показали, що багато товарів містять небезпечні рівні шкідливих речовин (таких як свинець, сурма та кадмій). Професор органічної хімії з Університету Редінга, Лоуренс Гарвуд, зазначив: «Коли свинець накопичується в організмі, навіть у невеликій кількості, це може призвести до серйозних проблем зі здоров'ям. Такі випадки не лише порушують стандарти якості, але й становлять загрозу для здоров'я. Крім того, на деяких продуктах були виявлені підроблені сертифікати, що ще більше підриває довіру до їхньої безпечності.

Здавалося б це все.

Але, ще навіть не замовивши нічого, а просто зареєструвавшись, ви вже ставите у небезпеку свої персональні данні. Експерти неодноразово висловлювали занепокоєння щодо збору та використання особистих даних користувачів. У 2023 році Google заблокував доступ до дочірнього застосунку компанії Pinduoduo у Play Store через наявність шкідливого програмного забезпечення. Застосунок Temu також був видалений з App Store у 2023 році за порушення політики конфіденційності. Після деяких корегувань програма була повернена до каталогу App Store, але звинувачення Temu не закінчилися по сьогодні.

Тети: програма злодіїв чи геніїв маркетингу?

Дешево дорівнює небезпечно?

Анна Короленко ІО-С

Аналітики з Grizzly Research виявили приховані функції в додатку, які дозволяють збирати дані з мобільних пристроїв користувачів (контакти, повідомлення, геолокацію, активність інших застосунків) без їхньої згоди. Ситуацію ще більше ускладнює той факт, що зібрані дані можуть передаватися державним органам Китаю, що становить додаткову загрозу для національної безпеки.

Навіть для неозброєного ока нескладно помітити, що методи популяризації Тети вже є червоними прапорцями. Від непрозорості політики цін до агресивної реклами: під час Супербоулу LVIII у 2024 році Тети транслювала свою рекламу шість разів, кожна з яких тривала 30 секунд. Загальна тривалість ефірного часу склала 3 хвилини, на що Тети витратила приблизно 21 мільйон доларів США. Усі шість показів були ідентичними та містили слоган «Shop like a billionaire», що вже підсвідомо відчувається дивно, ні?

Отже, Тети виявилось достатньо непрозорим простором для шопінгу та є більшою проблемою ніж здається. Будьте пильні, коли бачите сумнівну цінову політику та агресивну рекламу. Навряд ми всі будемо перевіряти кожне джерело та сайт на просторах інтернету, але точно не нехуйте тривожними дзвіночками, які загрожують недоторканності ваших онлайн даних та, тим більше, здоров'ю.

P.S. не втомилися від логотипу усюди? Ось це і є приклад агресивної реклами.

370 UAH

54 UAH

Almost sold out (?)

Мастхеви в світі художньої літератури

Підбірка книг, що лишаються в пам'яті на завжди

Катерина Наріжна 10-С

Кожного разу, коли я беру книгу до рук, то сподіваюсь лише на одне – щоб цей твір був до нестями емоційним, хвилюючим, яскравим. Найбільше бажання кожного читача – це відчувати те, що лишиться в пам'яті ще надовго, а про події оповідання хотітиметься говорити годинами. Я дуже вдячна за везіння в тому, що не одного разу проживала ці емоції під час прочитання рядків на сторінках та хотіла б поділитись книгами, які вразили мене настільки, що не передати словами.

1. «Тисяча кораблів» Наталі Гейнс, 2019

Підбірку книг, які я з легкістю можу назвати своїми улюбленими та рекомендувати абсолютно всім, хочу почати з роману доволі непопулярного стилю – переказу давньогрецьких міфів. На перший погляд це зовсім нудні історії, які всі читали в дитинстві для уроків літератури: вже відомі 12 подвигів Геракла та міфи про походження фразеологізмів, як «Авгієві стайні». Але тема, що досліджується в цій книзі набагато глибша та захоплююча. «Тисяча кораблів» - це історія, яка розповідає міфологію

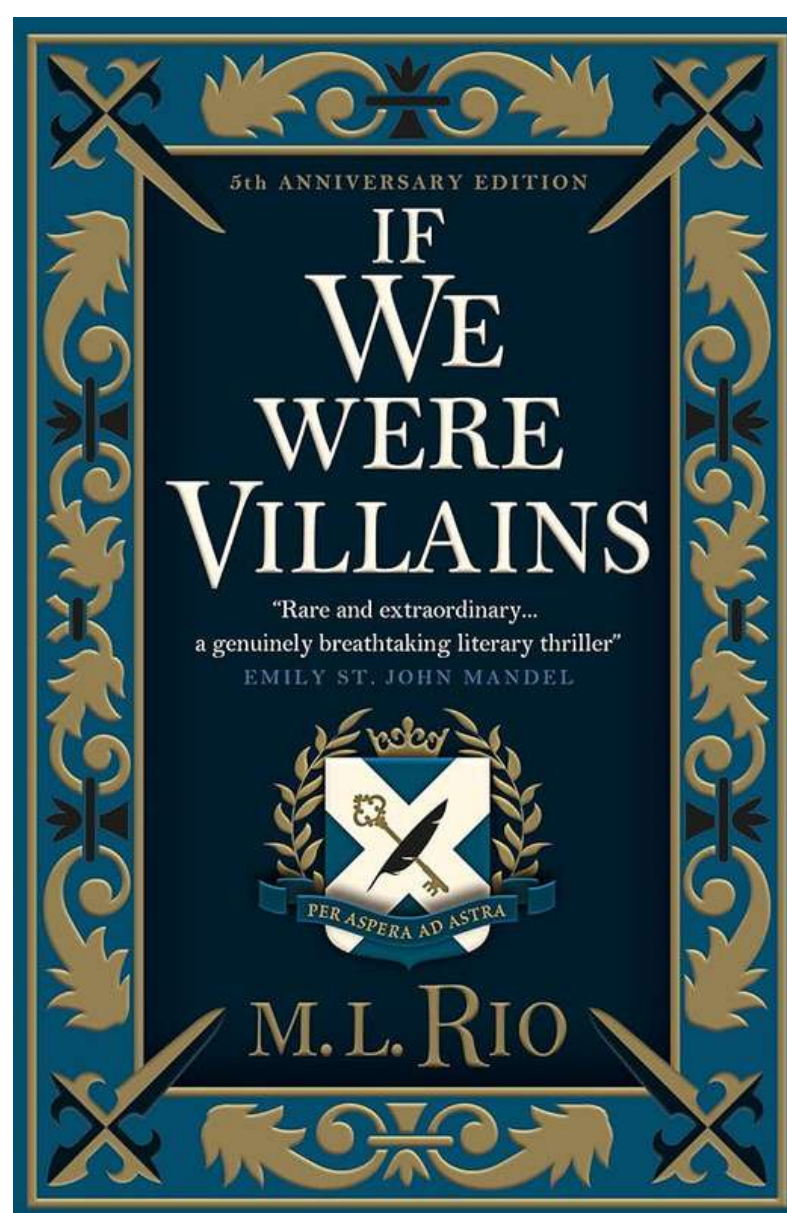
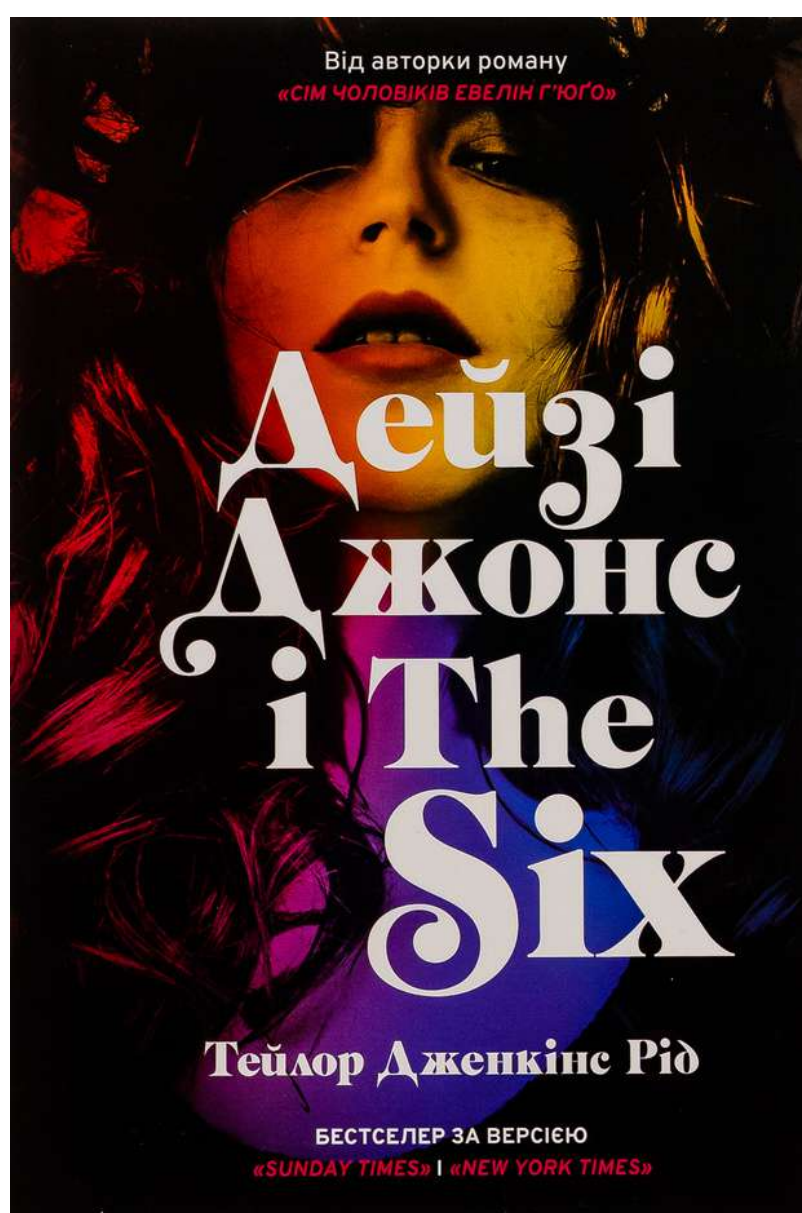
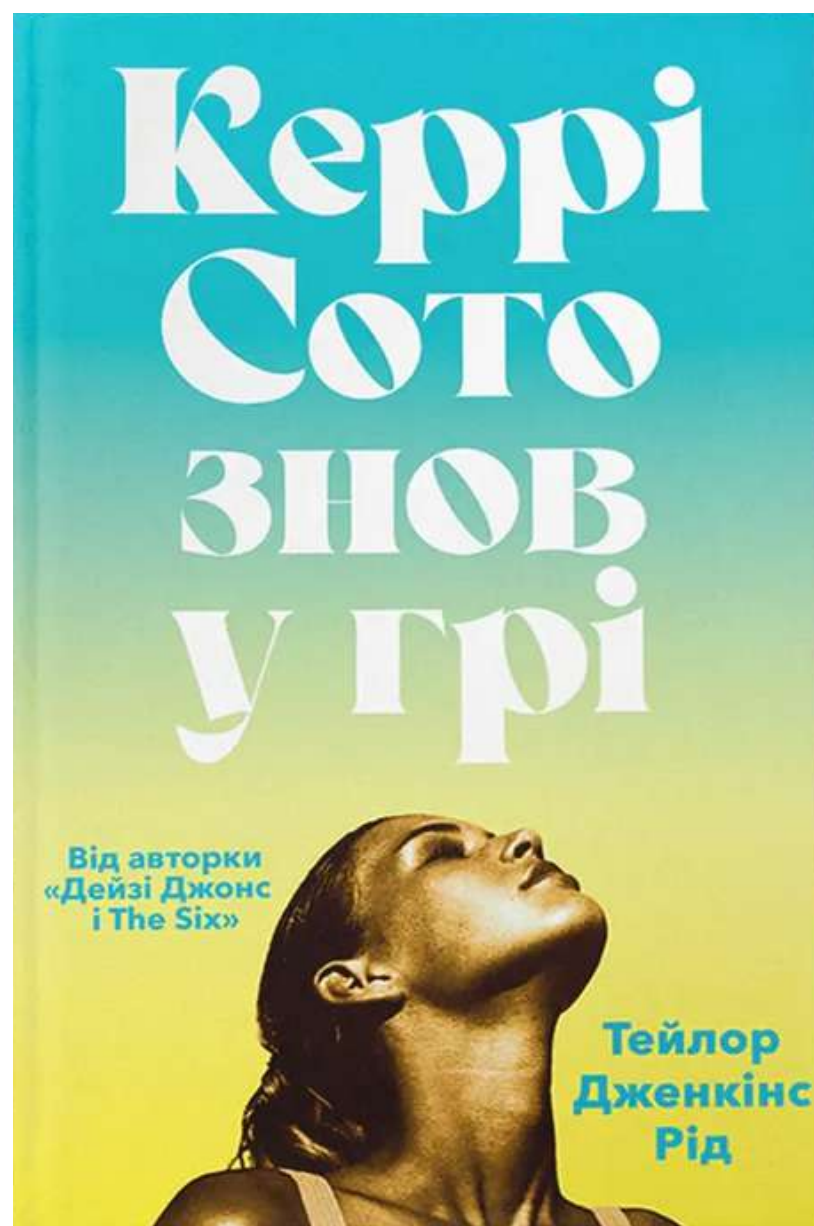
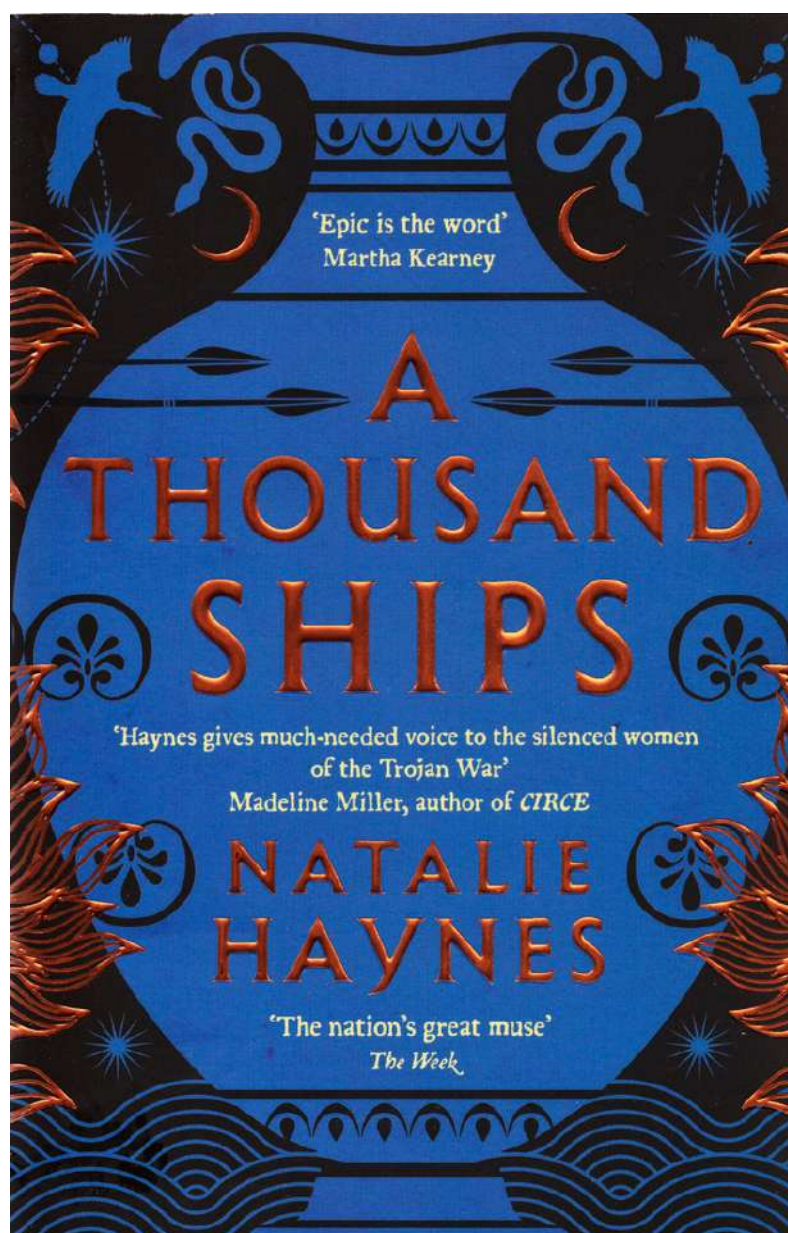
Троянської війни з точки зору жінок, які беруть участь у ній, або ж краще сказати, вплутані у неї. Так, це та сама війна, де грецькі війська змайстрували Троянського коня, але деталей, що розкриті в цьому романі, навіть фанати класичних міфів не чули раніше. Цей епос авторства британської письменниці Наталі Гейнс поширює історії дівчат та богинь у центрі найвеличнішої, найкривавішої війни західного стародавнього світу, від троянських жінок, чиє місто впало, а долі тепер у руках греків, до амазонок, що боролись на боці славнозвісного Ахілла, до дружин, що 20 років чекали на повернення чоловіків та навіть трьох богинь, чия ворожнеча і розпочала кровопролиття.

Часто історичні події передані через призму переможців та переможених, але ніхто не цікавиться, як живеться простим людям під час війни, що ж робиться з тими, хто не по своїй волі потрапляє в епіцентр бурі та перестає бути власником свого майбутнього. «Тисяча кораблів» робить більше, ніж просто визнає страждання жінок. Роман у живій манері розповідає захоплюючі історії про хоробрість, зраду та помсту.

В один момент, я неймовірно захопилась темою стародавньої міфології та завдяки таким переказам і вивчила багато про греків, тож на моїх полицях стоїть багато прочитаних книг схожого формату. Але саме цю я без переживань можу виділити як улюблену, бо кількість сюжетів переплєтених для створення достовірної картини історії показує наскільки ж руйнівними є війни, навіть в 12 столітті до н. е. і з божественною підтримкою з Олімпу. Я щиро переживала за долі жінок, навіть до кінця не вирішивши, чи існували міфологічні персонажі в реальному житті, але події десятирічної облоги та її наслідки на життя невинних викликали яскраві емоції. Також особливо рекомендую за інший аспект - формат написання, а саме велика кількість оповідачів та точок зору, що підкреслювало багатогранність сюжету.

Враховуючи те, що на носі літо – я без остраху ділюсь цією книгою, що стовідсотково отримала п'ятизіркову оцінку від мене, та подумки перенесла на пісочні пляжі Греції та спекотну вершину Олімпу. Повірте, навіть ті, хто раніше не відчував тяги до міфології, прочитають «Тисячу кораблів» на одному диханні.

Мастхеви в світі художньої літератури

Мастхеви в світі художньої літератури

2.«Керрі Сото знов у грі»

Тейлор Дженкінс Рід, 2022

«Спекотне літо на папері» - ось так я б описала наступну книгу. Це вже сучасна обстановка, де центром картини є легендарна тенісистка Керрі Сото, що намагається повернутися у великий спорт та захистити свій статус на міжнародних змаганнях. Що ж, ніколи не вважала себе фанаткою спортсменів, але Тейлор Дженкінс Рід змогла зачепити мене не на жарт. Якщо ж бути чесними, майже 500 сторінок за один день я не читала вже давно.

Тут розповідається історія перемог і поразок не лише на кортах, а й у особистому житті. Головна героїня – Керрі, має жорсткий характер і сильне прагнення за будь-яку ціну здобути перемогу, навіть повернувшись в гру після кількох років відновлення після травми. «Бойова сокира» - ось її прізвисько на телебаченні і в новинах, але що ж ховається за кам'яною маскою непереможної спортсменки, яка, як виявляється, не вміє програвати? Питання справжніх людських цінностей і витривалості, як і фізичної, так і психологічної, зробили цю книгу не «сухим» спортивним відгуком, а справжнім захопливим читивом. Відносини між союзниками, суперниками, наставниками та коханцями додають вражаючої глибини і наштотвхують

перегортати сторінки все швидше. А ще, навіть ті, хто не мають жодного розуміння світу тенісу легко розберуться в подіях, кажу це з власного досвіду.

Події книги беруть нас з собою у подорожі тенісними турнірами від трав'яних до ґрунтових кортів, від стадіонів в Лондоні до Парижу, де всі ховаються від спеки у стильних козирках, що рятують від безжального сонця. Без перебільшень, я навіть надихнулась спробувати зіграти в теніс після прочитання, настільки Тейлор Дженкінс Рід змогла своїм епосом захопити мене та створити естетику, яку хочеться перебрати і на реальне життя. Особливо рекомендую «Керрі Сото знов у грі» тим, хто дивився минулорічний фільм «Суперники» - ви точно не пожалкуєте.

3.«Дейзі Джонс і the Six»

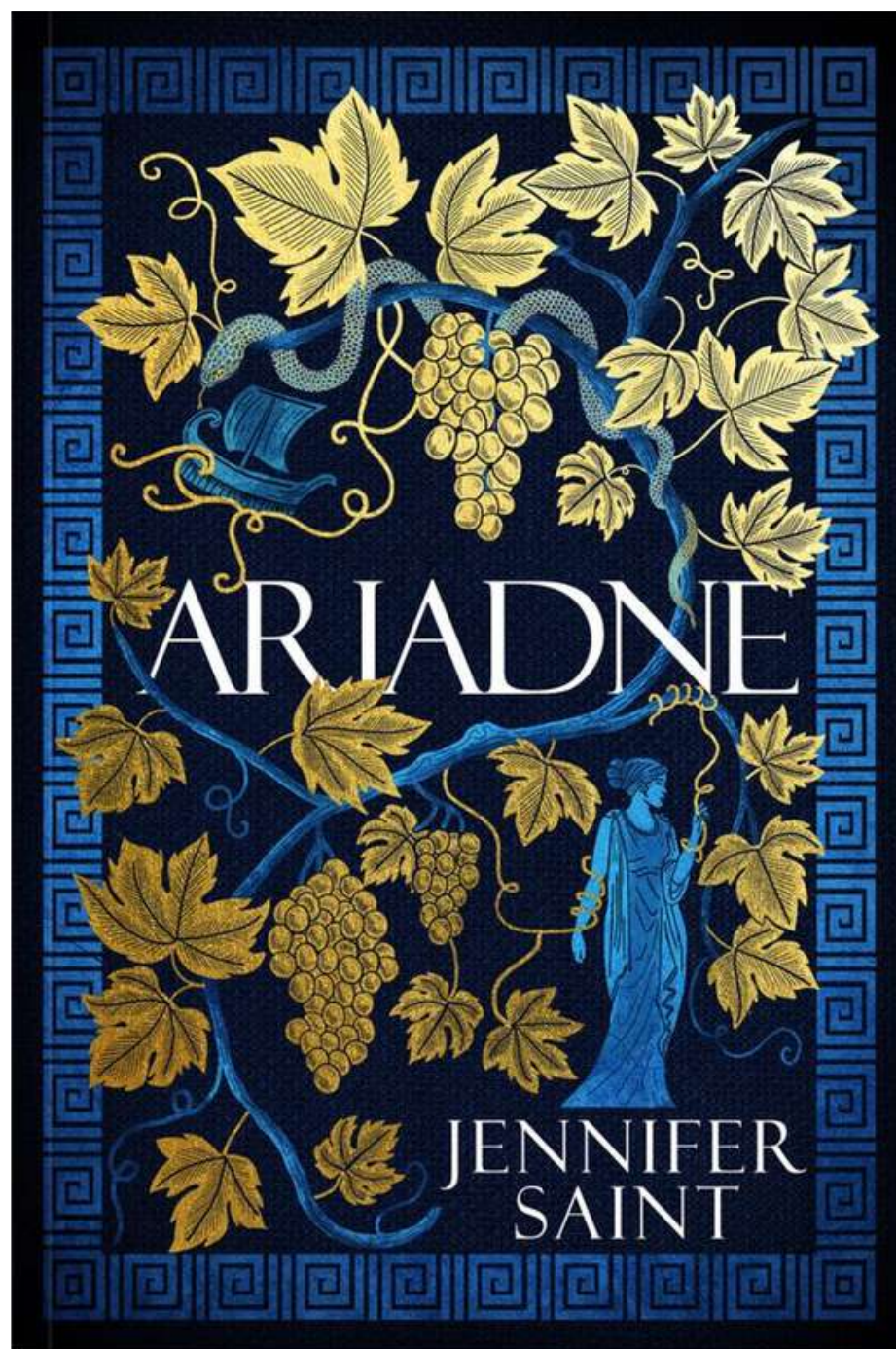
Тейлор Дженкінс Рід, 2019

Тейлор Дж. Р. для мене є генієм сучасності, бо своїми книгами зайняла аж два місця в списку і цього разу з історичним романом «Дейзі Джонс і the Six» про вигадану музичну групу 1970-х років, яка дає індивідуальні, інтимні інтерв'ю про події напередодні їх останнього шоу та подальшого розпаду гурту, що довгий час був на вищих сходинках рейтингів.

Що ж сказати, Тейлор Дженкінс Рід вміє створювати атмосферу, яка з головою занурює у вигаданий всесвіт своїх книжок. У її романі 2019-го року ми переносимось у музичну індустрію Лос-Анджелесу, де юна Дейзі Джонс, що марить сценою та рок-н-ролом, стає популярною завдяки своєму ангельському голосу, а гурт «the Six» успішно збирає стадіони на турне з їх першим альбомом. В цей момент, музичному продюсеру приходить думка з'єднати двох виконавців на одній сцені і створити спільний хіт – ось так народжується «Дейзі Джонс і the Six», дуєт запальних та енергійних Дейзі та фронтмену Біллі Данн, який захопив серця мільйонів слухачів.

В форматі інтерв'ю з кожним учасником групи, ми рік за роком дізнаємося історію музичного феномену, який одного дня злетів на вершину світових чартів, а іншого різко припинив існування. Все, що сказано журналісту – абсолютно нове та досі не почуте, ніхто й гадки не мав, що справді стало каталізатором розпаду гурту, доступними були лише вирізки з газет та заголовки жовтої преси, яким до кінця не знаєш вірити чи ні. Під час написання, Тейлор Дж. Р. віддалено надихалась історією на цей раз реального гурту «Fleetwood Mac» та інтригами між його учасниками.

Мастхеви в світі художньої літератури

А 2023 року вийшов міні-серіал на подіях книги, де «Дейзі Джонс і the Six» отримали реальні голоси та фанати змогли почути справжні пісні з роману. До речі, тексти до всіх пісень письменниця писала самотійно – в кінці твору можна знайти слова, що лише підкреслює її майстерність. А в серіалі їх наклали на музику, створивши альбом з її пісень, які, як на мене, є справді якісними. Якщо ж ви все таки прочитаете цю книгу – дайте шанс і міні-серіалу також.

4.«Аріадна» Дженніфер Сейнт, 2021

Моя щира любов до міфів Античної Греції підтверджується тим, що почесне місце в цій підбірці книг займає заворожуючий та надзвичайно проникливий роман Дженніфер Сейнт «Аріадна». Якщо ви коли небуť чули крилатий вираз «Аріаднина нитка», то згадаєте, що це про знаходження виходу із скрутного становища. Та сама нитка, яка вивела славного принца Тесея з лабіринту Мінотавра і тим самим зробила героєм всього Криту, але про все

по порядку. Аріадна – принцеса Криту, що зростає в світі наповненому розкішшю та радістю, але під палацом постійно лунає стукіт копит її брата Мінотавра, що наповнює страхом душі всіх людей. Коли Афіньський царевич Тесей прибуває, щоб перемогти чудовисько, Аріадна бачить у ньому не загрозу, а власний порятунок. Але чи не накличе зрада батьків та втеча з дому божественного гніву? І ще важливіше, чи забезпечить це рішення щасливу долю? Що як Тесей зовсім не той, ким прикидався?

Мастхеви в світі художньої літератури

Цей хвилюючий роман розповідає про аспекти широко поширеного міфу про Мінотавра з абсолютно нового боку – хто взагалі чув про Аріадну, окрім як про її червону нитку, що вивела царевича з страхітливого лабіринту? Зрадити саму себе, лишившись без благополучного майбутнього в Криті, де кожна ніч наповнена ревом брата-монстра, чи зрадити родину, втікши від батьків та коханої сестри, підставивши Мінотавра, який в першу чергу є кровним братом? Який вибір буде менш болючим?

Всі 400 сторінок пролетіли, як один коротесенький розділ і історія чарівної Аріадни не відпускала мене до самого кінця. Щоб ще більше переконати, скажу, що з близько 20 книг по грецькій міфології, які я читала, ця входить в мої персональні фаворити. Якщо коротко, мене зворушило до глибини душі.

5.«Ніби ми злодії»

М. А. Ріо, 2017

А на останок я приберегла щось абсолютно не схоже на всі інші книги – більш загадкове, темне, таємниче, навіть лячне. В центрі цього містично-драматичного трилеру є Олівер Маркс, що лише вийшов з в'язниці за вбивство, до якого він, можливо, і не був причетним. Детектив, який відповідав за цю справу зустрічає його та перед своїм

виходом на пенсію хоче дізнатись, що ж насправді тоді відбулось. А тоді, десять років тому, Олівер був одним з семи студентів-акторів, що вивчали Шекспіра та його творчість. Не важко було помітити, що його однокурсники грають ті самі ролі що на сцені, що в житті – лиходій, герой, тиран, спокусниця, коли як він частіше за все другорядний персонаж. Але одного разу студенти отримують інші ролі, що перетворює добродушне суперництво на справжню ворожнечу, а сюжети п'єс втілюються в життя. Трагічна кульмінація була зовсім як у драматичній театральній постановці – одного з семи друзів знаходять мертвим. А перед іншими постає найскладніша роль всієї акторської кар'єри: переконати поліцію і себе самих у власній невинності.

Зовсім дивно розуміти, що людина просиділа у в'язниці не скоївши власними руками злочину. Чи може все таки Олівер зіграв свою роль у цій трагедії? «Ніби ми злодії» - переказ його спогадів з студентських років детективу поліції, де вся правда розкривається без краплі остраху ув'язнення чи засудження, бо втрачати герою вже нічого. Ми розділ за розділом дізнаємось нові деталі студентського життя цієї неординарної групи

студентів, що посеред розмови можуть вставити цитату з сонетів Шекспіра, наче поклоняються легендарному письменнику. Хто знає, може у них вже зовсім стерлись кордони між сценою та реальним життям – вони грають ролі там, де мають бути чесними, а під час п'єс розкривають справжніх себе. Їх маленька замкнута спільнота більше нагадує культ чи таємне товариство, ніж просто студентську групу престижної академії, яка аж димить драмою та інтригами. А життя кожного вже цілковито перетворилось на реальну трагедію, яка й призвела до фатального фіналу. Яке ж насправді лихо сталося з цими акторами?

Я б не назвала цю книгу повноцінно детективом, хоча доля інтриги тут, звісно, присутня – лише з часом розкриваються всі карти та таємниці. Завдяки деталям, я ніби сама стояла за лаштунками театру та на собі відчувала всі страхітливі моменти. Це саме той роман, що тримає в постійній напрузі та не виходить з думок, постійно спонукаючи взяти книгу назад до рук. Але це ж і є те відчуття, якого всі поціновувачі літератури прагнуть?

Liko School, 2025